

2/03

VEŠTNÍK

- Sokol Sydney Gymnastic Association Inc.
- If undelivered return to:
- 16 GRATTEN CRESC.
- FRENCHS FOREST
- Print Post Approved
- PP 239732/00003

SOKOL

SYDNEY AUSTRALIE.

OZNAMUJEME OTEVŘENÍ NOVÉ LÉKAŘSKÉ KLINIKY V
PENSHURSTU (NEDALEKO HURSTVILLE) ZAČÁTKEM KVĚTNA
2000.

Dr. VĚRA TATOSSIAN NABÍZÍ :

1) VEŠKERÉ SLUŽBY VŠEOBECNÉHO LÉKAŘSTVÍ

(GENERAL PRACTICE)

IMUNISACE, ŽENSKÉ, DĚTSKÉ LÉKAŘSTVÍ, TĚHOTENSTVÍ,
ASTMA, PAP TEST, ECG. SPIROMETRY, DROBNÉ
CHIRURGICKÉ OPERACE ATD.

2) KOSMETICKÉ PROCEDURY :

-KOLLAGENOVÉ INJEKCE

-BOTOX INJEKCE

-SCLEROTHERAPY (PAVOUČKOVÉ
VĚNY)

-LÉKAŘSKÉ SLOUPÁNÍ KUŽE

-ZA VELMI VÝHODNÉ CENY-

ADRESA :

PENSHURST MEDICAL CENTRE
9 THE STRAND - PENSHURST NSW 2222
TEL. 9580 5320 MOBILE: 0403 335 345
Dr. Věra Tatossian fax: 9585 0197

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"

222 Pitt Street, Sydney, 2000

Phone: 9264 5210

visit our web site at: mader.pair.com

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit our website for more details or call the surgery for an appointment.

Z pera starosty.

17. dubna tohoto roku jsem oslavil 53 let v naší slavné Australii. Čas od času nám ten neúprosně letící čas proběhne jako film v hlavě a jeden se zeptá zda prožil ta léta pozitivně k dobru rodiny a přátel. Rovněž jako další otázka bude, kdybych ta léta mohl prožít znovu kolik chyb bych vynechal. Naše celá rodina se zapojila do sokolské a národní práce v den, kdy nás bratr starosta Václav Haramul upozornil na cvičení v tělocvičně divčího gymnasia na Observatory Hill.

Krátkou dobu po tom jsme poznali řadu nových členů, kteří se nevrátili po okupaci Československa armádami Varšavské smlouvy. Mohu říci, že tato nová vlna pozvedla sokolskou činnost a nadšení, které vedlo k plánování a postavení Sokolského národního domu ve French's Forestu. Je opravdu radostná odměna zavzpomínat na ten veliký elán a kouzelnou atmosféru, kterou jsme prožívali každý weekend během naší dobrovolné svépomocné práce. Díky všem členům a krajanům se vše dostavělo a díky správnému hospodaření rovněž doplatilo.

Nerad bych opomenul náš první hromadný výlet na Vsesokolský slet Československého sokolstva v zahraničí v 1982 ve Vídni. Letělo nás celkem 52 a pro mnohé z nás to byl první návrat do Evropy po více než 30 letech. Následovaly další Slety 1986 v Curychu a 1990 v Paříži, kterého se zúčastnili i Sokolové z rodné vlasti.

Nejradostnější byla účast na XII. sletu po osvobození na Strahově 1994 a na XIII. Vsesokolského sletu v Praze v roce 2000, se nás zúčastnilo 40. Mimo krásných sletových vzpomínek jsme rovněž přivezli od Ministerstva zahraničních věcí velmi prestižní cenu Jana Masaryka Gratias Adit za příkladnou krajaňskou činnost Sokola Sydney v Australii.

Každému sokolskému pracovníkovi, přijde chvíle kdy je nutné, aby předal zodpovědnost té mladší „Počítačové“ generaci. Po umrtí našeho populárního starosty bratra Karla Jeníčka jsem převzal starostenství po dobu, kdy mladší činnovník bude moci vést naši sokolskou jednotu. Pevně věřím, že po 32 letech jako člen předsednictva naši členové a krajané mě dopřejí ještě nějaký ten rok důstojného stárnutí.

Jak roční bilance ukazuje předal jsem vyplacený a zařízený Národní dům a \$120.000-00 na hotovosti novému výboru s přáním, aby se jim jejich sokolská práce tak dařila jako nám. Velmi upřímně děkuji všem členům předsednictva a členům výboru za jejich spolupráci. Bez podpory našich krajanů a přátel by Sokolský dům nestál. Srdečný dík.

Jiří Jelínek

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA
PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 - 21 HODIN.
VOLEJTE BR. RAYE ČERNÉHO NA 02 9451 4886
nebo BR. PETRA ČERMÁKA NA 02 9981 4765

Zpráva pokladníka

Děkujeme za následující dary na Věstník a údržbu Národního Domu, obdržené mezi 1. lednem 2003 a 8 březnem 2003. Anonymní dárce věnoval \$300.00

Benes M	\$25.00	Jansa P	\$20.00	Novak V&M	\$20.00
Berton S	\$10.00	Jelinek F	\$20.00	Profanta A	\$10.00
Brcak P&V	\$40.00	Kalivoda B&M	\$35.00	Psenicny I&O	\$10.00
Brezny B	\$30.00	Kamencak G	\$25.00	Ringer M	\$20.00
Bures O	\$20.00	Kohoutova J	\$50.00	Saltmanova T	\$30.00
Cermak P&E	\$20.00	Kopac V	\$20.00	Sanda J	\$15.00
Cerny M&M	\$10.00	Kral L	CHF20.00	Skopek T	\$10.00
Ctvrtecka D	\$10.00	Krivanek J	\$30.00	Sokol J&B	\$60.00
Dlask J&J	\$10.00	Kriz M	\$30.00	Stefanek M	\$30.00
Dolejsi V	\$10.00	Kunc L	\$25.00	Svatos H	\$30.00
Dolezel B	\$10.00	Leznar S	\$20.00	Taberner J	\$50.00
Dressler J	\$15.00	Lukas F	\$30.00	Tomek V	\$40.00
Filipek J	US\$100.00	Major V	\$20.00	Verner M	\$20.00
Hedrlinova H	\$20.00	Moravec M	\$30.00	Waldmann J	\$30.00
Hercok A	\$80.00	Navratil V	\$30.00	Zahradka J&H	\$10.00
Holy Z	\$25.00	Neuzilova H	\$20.00	Zeman J	\$20.00

Já osobně děkuji většině darců, kteří vyhovují mé prosbě a opakují ji pro ty, kteří ji ještě nečetli – aby všechny platby-

- byly vystaveny na Sokol Sydney

- s uvedením na jaký účel

- se zpáteční adresou odesílatele

- zaslány na jednu adresu: M.Moravec P.O. Box 19 Croydon Park NSW 2133

Opravdu to ušetří čas i poštovné a uspiší vydání stvrzenek.

M.Moravec

Miloš Muller

V pátek 28. února jsme se naposledy loučili s věrným návštěvníkem sokolských zábav a podniků Milošem Mullerem. Miloš se narodil na Jižní Moravě 22. září 1925. Své dětství a ranné mládí prožil na statku svých rodičů, spolu se svými dvěma sestrami. Jako mladý muž studoval zemědělství. Ale když přišel do Československa komunistický režim šťastné mládí skončilo. Jeho rodina byla násilně vystěhována ze svého domu do malého bytu v Ostravě. Miloš byl vyhozen ze školy a proto se rozhodl opustit republiku. Uprchl přes zasněžené hory pěšky jen v obleku, který měl na sobě. Když přešel hranici dostal se spolu s dalšími uprchlíky do vojenských kasáren a tam čekal na vystěhovalecké povolení Miloš požádal o povolení emigrace buď do USA nebo do Austrálie. Povolení z Austrálie přišlo první a tak jeho nový život začal v „lucky country“.

Miloš byl už doma oddán sportu a proto pokračoval ve své lásce ke kopané a k lednímu hokeji i v Austrálii. Spojil se s dalšími krajany a společně založili český Soccer team S.K. Praha. Později ho přezdívali „Hvězda pražského fotbalu“. To už byl nejlepším středním útočníkem a střelcem branek. Miloš byl prvním Evropanem, který oblékl dres národního mužstva Austrálie. Bylo to v utkání proti Brazílii, ve kterém Brazílci vyhráli těsně 2 : 1. Jeho druhá láska, k lednímu hokeji, ho přivedla do českého mužstva „Bombers“. Ti byli v Austrálii neporazitelní, což strašně trápilo právě „Aussies“.

V roce 1957, po šestileté známosti, si vzal svoji milovanou Jarmilu, která byla tanečnicí v Bublově baletu. Měli spolu dvě děti, Helenu a Dennise. Miloš měl v průběhu svého života v Austrálii různá povolání. Byl výborným návrhářem šperků a stal se partnerem v Klubu 22 na Kings Crossu. Později pracoval v mrazících a nakonec pracoval v obchodním domě Grace Bros. na Broadway, odkud odešel do důchodu po 30-ti letech práce. Miloš byl tvrdý a svědomitý pracovník, celý svůj život až do konce. Bůh mu žehnej, že konečně odpočívá v pokoji.

Zanechal tu svoji milovanou manželku Jarmilu, dceru Helenu, syna Dennise a čtyři krásná vnoučata, která se jmenují : Shaun, Brendan, Tristan a Zachary.

Ve svých srdcích budeme nosit své vzpomínky, Máme tě rádi a budeme tě všichni postrádat.

Nekrolog napsali Helena a Dennis.

******* DINE IN COMFORT *******

“SOKOL SYDNEY RESTAURANT”

FULLY AIR-CONDITIONED

FIRST: *The “ separation “. The first floor balcony dining room was always little noisy and little too open. Attractive see through roller wall was installed to separate the balcony dining room from the noise and large open space of the main hall. That now makes the restaurant area much cosier and it also gives us the opportunity and flexibility to close the restaurant off the main hall or open it to be part of the entertainment or activities taking place on the hall’s floor.*

NOW: *For your comfort we have now fully air-conditioned the restaurant’s dining room. No more hot sweating in summer and cold shivery in winter. Ducted, reverse cycle (both cooling and heating) and thermostat controlled !! The electrical power supply to our building have allowed us to install a very economical and efficient system.*

Please come and enjoy it !!!

For your information and handy to know : The air-conditioning was designed, supplied

and installed by RADICAL AIR CONDITIONING Pty.Ltd., a company owned and operated by Radek and Hana Volarik, phone : 4340 1009, mobile : 0438 401009, fax : 4340 4209.

NEXT: *If you like drink, beer, wine, soft drink before, during or after the meal you must now get it from the bar downstairs and take it up. Not a big deal, just one flight of stairs, perhaps little inconvenient. So what is next ??*

To complete the picture and the fine setting we are planning to provide a new drink bar upstairs on the same level as the restaurant and just a few steps away from it. It will be part of the present TV / Ponrepo Room and it will serve you from the side facing the golden brick wall. And along that wall a few small tables and chairs will be provided for you to enjoy the pre-dinner or after-dinner drink.

PLEASE COME AND ENJOY A VERY GOOD MEAL, FINE RESTAURANT AND THE PLEASANT ATMOSPHERE. –bookings: Honza Sedlák 0418 648 644

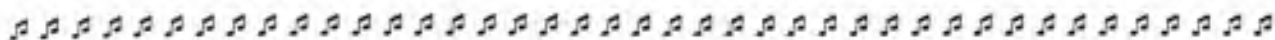
HELP US TO ACHIEVE OUR PLANS SOONER !!!

Pravidelný sport v sokolovně

Večery:

Pondělí	Volejbal - mladí	David Nejedlý	Tel: 0412 209 718
Úterý	Cvičení pro děti	Iva Mašková	Tel: 0409 191 220
	<u>po cvičení dětí následuje:</u>		
Aerobics	Ivana Austerová		Tel: 9449 2624
Středa	Nohejbal	Jarda Krejčík	Tel.: 9807 4008
Pátek	Volejbal - muži a žen	Mírek Farský	Tel: 9476 2784
Sobota	Volejbal	Petr Brčák	Tel: 9988 4887

Vás srdečně zve
do

Sokolského Národního Domu

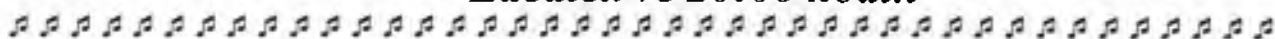
16 Grattan Crescent, French's Forest

na

MÁJOVÝ VEČER

V Sobotu 31. května 2003

Začátek ve 20:00 hodin

Vstupné \$12

Důchodci a Studenti \$5

Večeře \$15

Bližší informace

najdete Na webových stránkách

www.sokolsydney.com

Večeře a místa si zamluvte

M. Farského tel 9476 2784

J. Jelínka tel 9529 8457

Easter – Velikonoce

Easter, the most significant festival of the Christian calendar, is also celebrated in the Czech Republic through many mixed customs recalling pagan times. Many of these had a very close link to events in the agricultural year in order to encourage and protect the annual crop.

The name of Gloomy Wednesday comes from Judas looking askance at Christ. One therefore should not frown on that day, otherwise a bad mood could descend on every Wednesday of the following year.

The name Green Thursday comes from the green robe worn by priests on that day. On Green Thursday one should only eat green food to ensure good health for the whole year. A spring clean should be carried out on this day, with particular attention to rats and fleas. Church bells stop ringing on Green Thursday - until White Saturday. On hearing the last peal, one should jingle coins in one's pocket for good fortune.

On Good Friday in times gone past people would get up early and go to bath in a running stream or river for protection against illness. Soil was not to be moved nor clothes washed lest it disturb Christ's body. Good Friday was considered to be a particularly bewitching day. Milking instruments required heightened attention, lest a hex was put on all produce. The magic mountain Blaník was also said to open up its treasures for a few hours.

On White Saturday a fire was kept and blessed at the entrance of churches. Housewives carried burning twigs or embers home to light fresh fires in their hearths. The blessed fire was also carried into the church for the evening service, as a symbol of Christ's resurrection.

On Easter Sunday the Easter fare of "beránek" (sweet cake in the shape of a lamb), mazanec (a yeast Hot Cross bun), eggs, bread and wine was blessed. The farmer would give some of it to his field, garden and well to ensure success. One lovely custom was to divide an egg between the members of a family to make sure that they would meet again and in health the following year.

In terms of following 'pagan' customs, Easter Monday was perhaps the richest - men and young boys would make rods from fresh willow shoots and go (in Bohemia) 'na pomlázku' or 'na mrskačku' (in Moravia). Should anyone - namely some woman or young girl - be found and ritually 'beaten' with this rod, she could consider herself to be "pomlazena" - or made young again. The pursuers were often rewarded with intricately decorated eggs. In Moravia, the women had a custom of their own, which involved surprising the menfolk with a bucket of water.

Legend has it that the egg giving tradition originated from the journeys of Jesus with St Peter, when a housewife was approached to provide them with some bread. Although she had none, she remembered that the chickens may have laid some eggs and she ran to the shed. After the travellers had eaten and departed, she discovered that the egg shells had turned into gold. And that is why...

Various sources

KRASLICE - EASTER EGGS

1.

Vnorovské kraslice

Název podle vesnice na Moravě, kde má tato technika původ. Zhotovují se batikováním voskem (kombinace červené a žlutooranžové) pomocí "stužky", černé plošky jsou dobarveny nakonec. Kombinace geometrických a květinových vzorů.

Vnorovy Easter eggs

Called after a village in Moravia where the technique had originated.

They are decorated by the batik technique (in a combination of red and yellow-orange) using a special instrument consisting of a copper tube set in a wooden holder. The black areas are painted as the last ones. A combination of geometrical and floral patterns is characteristic of this type.

2.

Kostelové kraslice

Pocházejí z Moravy - z Ostrožské Nové Vsi. Zhotovují se batikováním voskem (kombinace červené a žlutooranžové), černé plošky jsou dobarveny nakonec. Najdeme na nich vzory kostelních oken a oltářů.

2. "Church" Easter eggs

They are made in Ostrožská Nová Ves in Moravia by techniques similar to those employed at Vnorovy. The decorating patterns resemble those found on old church windows and altars.

3.

Batikované kraslice - jihočeské

Pocházejí z jižních Čech, jsou velice rozšířené. Jsou zhotovovány batikou za použití špendlíku (typické kapky). Vzory - řetězky po obvodu kraslice, hvězdice. Barevnost velice rozmanitá.

Batik Easter eggs

Their manufacture by the batik technique with the use of pins (characteristic dots) was comparatively wide-spread in the South Bohemian region. The typical ornaments include a chain around the egg circumference, and stars. There is a wide variety of colour combinations.

4

Reliéfní kraslice

Reliéfní kraslice zdobené nanášeným

woskem pocházejí z různých míst, nejčtenější navazují na živou tradici, která se dochovala na jižní Moravě a v okolí Velkých Pavlovic.

Relief Easter eggs

The technique is based on reliefs made of applied wax, and the eggs are manufactured in various places of Moravia as a continuation of the tradition originally stemming from the Velké Pavlovice region of South Moravia.

5.

Valašské kraslice

Zdobené batikou (barevná kombinace - oranžová, červená, černá - převládající). Tradičními vzory jsou kohoutek, sluníčko, holčička. Pocházejí z Valašska.

Valašsko Easter eggs

They are of the batik type, coloured with special copper tubes, mostly in a combinations of orange, red and prevailing black. A cock, a sun, and girl are the traditional motifs.

Valašsko, a region of Moravia, is their place of origin.

6.

Slavkovské kraslice

Vyráběné stejným způsobem jako valašské, tradičními vzory jsou květinové ornamenty. Pocházejí z oblasti od Slavkova.

Slavkov (Austerlitz) Easter eggs
The technique of their decorating is similar to that of the Valaško eggs, but the traditional ornaments are floral. They come from the district of Slavkov, better known under the German name Austerlitz (the battle in the Napoleonic wars).

7.

Jindřichohradecké kraslice

Malované batikou, převládá červená barva v kombinaci s bílou a žlutou.

Květinový ornament obsahuje trojúhelníčky typické pro jižní Čechy.

Jindřichův Hradec Easter eggs

Decorated by the batik technique, the prevailing red colour being combined with white and yellow.

The floral ornaments are supplemented with triangles typical for South Bohemia.

8.

Vyškrabované kraslice

Jsou to kraslice v různých barevných odstínech s jemnými květinovými motivy.

Nejznámější a nejrozšířenější jsou kraslice z obce Borkovany na jižní Moravě. Vyškrabovalo se zde nejčastěji na černé nebo temně modré barvě, hustý rostlinný ornament pokrývá celou plochu.

Scratched Easter eggs

The eggs are stained in various colour shades and decorated with fine floral motifs by the scratching technique. The best known types are made in the Borkovany village in South Moravia. Here, the decorations are scratched mostly into a black or dark blue background, and dense floral ornaments cover the entire egg surface.

9.

Kraslice z Ostrožské Nové Vsi

Zdobené batikou v tradiční

kombinaci žluté, červené a černé (často převládá). Typický je i květinový ornament.

Ostrožská Nová Ves Easter eggs
Decorated by the batik technique in a traditional combination of yellow, red and black (the latter often prevailing). The floral ornament use is characteristic of the region.

10.

Dolnoňemčanské kraslice

Vyráběné batikou za použití trubičky v barevných kombinacích červené, oranžové, zelené a fialové.

Zelené a fialové plochy jsou dobarveny po vlastním batikování (zelená vznikne přebarvením oranžových ploch fialovou barvou). Geometrický vzor, obvod kraslice tvoří ornament rozmarýnku.

Dolní Němčany Easter eggs

Batik decoration applied with a copper tube in colour combinations of red, orange, green and violet. The green and violet areas are coloured additionally following the batik application (the green colour being obtained by dyeing the orange areas over with violet). Rosemary floral ornaments are used.

11.

Kraslice z Ostrožské Lhoty

Zhotovované batikou, barevnost bílá, oranžová, červená - převládá. Jsou zdoheny rostlinnými motivy (obilné klasy, jetelček)

Ostřažská Lhota Easter eggs

Batik technique, in white, orange and red colours. The ornaments are composed of grain ear motifs.

12.

Figurální kraslice

Velice podobné kraslicím květinovým, avšak dekor je tvořen vyobrazením postavíček a kostelíků.

Figural Easter eggs

Very similar to the floral types, but the decorations represent figures and churches.

13.

Kraslice popovické - květinové
Jednoduché vzory (květinový větvičkový stonků a listů) vytvořené batikou.

Pouze v kombinaci červené a bílé.

Popovice florální Easter eggs

Batik-formed simple floral patterns (flowers including stems and leaves), in a simple red and white combination.

14.

Halůzkové kraslice

Vytvářené batikou v kombinaci bílé, oranžové, červené a černé, která je po vlastním batikování dobarvena. Jsou typické náročným květinovým ornamentem. Obvod kraslice je doplněn geometrickým dekorem.

Twig Easter eggs

Decorated by the batik technique in a combination of white, orange, and red, the black colour being applied additionally. Very sophisticated and complex floral ornaments. A geometrical pattern is usually applied over the egg circumference.

15.

Zelové kraslice

Zelové kraslice se zhotovují následující technologií: vajíčko se obarví na oranžovo, plochy, které mají zůstat oranžové, se zakryjí voskem pomocí trubičky, dále se vajíčko barví v červené barvě, plochy, které mají zůstat červené, se rovněž zakryjí voskem. Takto připravené vejce se ponoří do vody z kyselého zell a barva ploch, které nejsou kryty voskem, se vyleptá do běla.

Zel Easter eggs

These eggs are decorated by a special technique: The egg is first dyed orange; the areas that are to keep the orange colour are coated with wax using a copper tube and the egg is redyed red. The process is repeated, and finally the eggs are immersed in sauerkraut juice where the areas uncoated with wax are bleached white.

16.

Slámové kraslice

Obarvené kraslice se polepují ústřížky slámy.

Straw Easter eggs

Cuttings of grain straw are glued to dyed Easter eggs (so-called

T.G.M. STÁLE ŽIVÝ

Letos v březnu uplynulo stopadesát tři let od narození tohoto největšího Čecha moderní doby. Za první republiky se výročí jeho narození oslavovalo všude a také ve všech školách. I sydneyjský Sokol nikdy za nesvobody neopomínal uctít památku tohoto velkého člověka. Kdysi mnohými Čechy tupen a zatracován jako neznaboh a bořitel - falešných - českých mýtů o české velikosti, a posléze i komunisty hanoben, byl tento důsledný křesťan, osvoboditel národa a praktický filosof přesto mužem, který dovedl vidět daleko dopředu a poukázat na slabosti moderních doktrin. Připomeňme si dnes opět co říci o komunismu a bolševismu ještě v době, kdy mnoho jiných zůstávalo raněno slepotou :

„Co do principu nepokládám komunism za ideál sociální a socialistický, jestli se komunismem rozumí rovnost hospodářská a sociální naprostá. Normální stav společnosti politický a sociální nedá se uskutečnit bez silného individualismu, to jest bez svobodné iniciativy jednotlivců, a to prakticky znamená takový režim, který umožňuje rozvoj rozmanitých individualit, fyzicky i duchovně od přírody nesterjně nadaných. Nesterjná je situace každého individua ve společnosti, nesterjná je jeho okolí společenské, jednatelce nejlépe dovede užít svých vlastních sil a sil svého okolí podle vlastního uznání. Rozhoduje-li o člověku člověk jiný a vede-li, je nebezpečí, že se ve všech sil vedeného náležitě plně nevyužije. To vidět všude a vidět to politicky ve všech formách vlády, v nichž se vyvinul silnější centralism. A komunism je právě centralistický. Zejména centralism bolševický je velmi tuhý, je to režim abstraktní, dedukovaný z these a násilně prováděný. Bolševism je absolutistická diktatura jednoho a jeho pomocníků, bolševism je neomylnický a inkvisitorský a právě proto nemá s vědou a s filosofií vědeckou nic společného. Věda, tak jako demokracie, je bez svobody nemožná. Pokládám demokracii důsledně a správně prováděnou, demokracii nejen politickou, nýbrž i hospodářskou a sociální, za stav společnosti naší době a dosti dlouhé budoucnosti přiměřený a žádoucí. Hospodářský a sociální režim kapitalistický je nedokonalý svou jednostranností. Kapitalismus sice umožňuje mnohým - ne všem ! - individuální iniciativu, podnikavost a tvořivost, ale rozdělení vytvořených hodnot, jejich osvojení neřídí se zdatností, nýbrž pravidly pro osvojování cizí práce a jejich výtěžků. Prakticky demokracie znamená nerovnost snesitelnou, nerovnost co nejmenší a stále se zmenšující... Roku 1917 nešlo Leninovi vlastně o uskutečnění zásad a ideálů komunismu na Rusi, nýbrž o užití Ruska k tomu, aby se ty ideály uskutečnily nebo alespoň uspíšily v Evropě.“

Tato Masarykova slova byla k dispozici našim komunistům a jejich příznivcům již dávno před válkou, dávno před rokem 1948 a dávno před rokem 1968, kdy někteří z našich bolševiků počínali objevovat to, co bylo dávno známo, a co mohli a měli vědět bez marných pokusů napodobit Lenina u nás. Nyní si ještě připomeňme závěr, konečné credo Masarykovo v jeho Světové revoluci, uveřejněné v roce 1930, z níž pochází i shora uvedený citát :

„Ježíš, ne Caesar, opakují - toť smysl našich dějin a demokracie.“

R.V.

WHO NEEDS SOKOL ?

Do we really need Sokol? Strictly speaking we don't. In the same sense as we - strictly speaking - don't need a shower, a toothbrush, a fridge, soap, choir singing, the Sydney Opera House, or even trousers and skirts. Our Australian Aborigines managed to exist without all those things for some forty thousand years, and survived. Why do we have Sokol then, if, strictly speaking, we don't need it? If we don't need it in our everyday existence?

Sokol is a part of our culture, of our modern Czech culture. We have maintained Sokol here as Australian Scots have persisted in playing their bagpipes, very broadly for the same reasons. When Czech newcomers land in Australia, they can, in theory, immediately discard their Czech past and start behaving as Australians. Do they? Can they? Why don't they? Why didn't the first white settlers in Australia when they landed here some two hundred years ago start behaving like the Aborigines? They possibly could have done so, but didn't.

When the first big wave of Czech newcomers arrived here after the second World War they started seeking out each other and to congregate and form Czech associations. So did the Italians, Greeks, Poles, Ukrainians and all others. Perhaps sociologists will offer an explanation of this phenomenon but the plain fact remains that we Czechs behaved as all other Europeans did after arriving here, including the bag pipes playing Scots. In fact, as is an old Czech custom, the Czechs initiated after their arrival here several clubs and associations and old Czech political parties. The well known saying about Greeks - that any two Greeks anywhere soon establish three clubs - applies to us as well. However, as far as the Czech clubs are concerned, Sokol is the oldest survivor of them all.

Perhaps the true reason for Sokol's surviving is the fact that Sokol is one of the oldest of Czech institutions in our homeland. Here in Sydney, our people soon became tired of the old political parties. Sokol, on the other hand, has always been an association based on non-party allegiance and has always been a home of persons of all persuasions and denominations. That applies even to our Sokol in Sydney today, in 2003. No political or religious arguments take place in Sokol. This is and has always been a rule, an unwritten one, but a rule that has been quite rigidly maintained. Mind you, and this goes without argument, Sokol has never favoured Communists or Fascists, but even if some such persons became members of Sokol, they never made their extreme views known.

Sokol was founded less than one hundred and fifty years ago, in 1862 in Prague, by two enthusiasts, Tyrš and Fügner, who wanted to provide the Czech nation with the enhancement of the old Greek ideal of the combination of a healthy body and a healthy mind, indeed one of the slogans of the then newly founded organisation of Sokol was "a healthy mind in a healthy body". Nevertheless Sokol - in its beginnings - kept stressing the physical part of its aims and tended to cultivate strong young gymnasts who may, one day, become useful defenders of "Czechia", their homeland. That homeland was unfree at the time when Sokol was founded and this aim of cultivating future young fighters for Czech freedom was covert rather than overt, as Austrian authorities - naturally - were in the business of keeping Czech spirits in strict subservience to Vienna. However, many young sokols found eventually a place as voluntary soldiers in the Czechoslovak army formed in the first world war fighting for a free and democratic republic. In the first two years of the existence of the republic sokols functioned as an effective home army, before a proper national army came into being.

Sokol has never been an exclusive domain of men. The wife of the founder, Tyrš, was an enthusiastic „sokolka“ and with her a great multitude of other Czech women and both, men and women have always participated in all Sokol's activities. During the first World War Sokol was suppressed by the government in Vienna and during the second World War sokols of both sexes were imprisoned by the Germans and many of them perished in concentration camps. The more Sokol was oppressed the more popular it became and it has always remained a guardian of democratic „Czechness“. No wonder, then, that Sokol was the one association which the first Czech newcomers to Australia wanted to establish here, and maintain. Not only was it established and maintained, it eventually built its own building „sokolovna“ with the moneys of its members and at considerable sacrifices of many volunteers. And Sokol remains, to this very day, an organisation of volunteers.

Gymnastics have always played a very prominent part in the life of Sokol, and the sokolovna in Sydney was built mainly for the cultivation of gymnastics. Nonetheless, Sokol has always maintained a very strong cultural section of its activities. Theatre, choir singing, literary and several other divisions within Sokol have formed an integral part of sokol life. Last but not least, „šibřinky“ as well as balls and dances have never ceased to attract sokol members, as well as visitors.

One could be forgiven to add that, these days, even with a magnificent building and excellent facilities available, Sokol in Sydney unfortunately appears to have lost much of its former vitality. Of course, several sporting activities take place in the sokolovna every week. Many dedicated and unselfish members render invaluable service quite regularly. Sokol possesses the largest and probably the best run library of Czech books in Australia. It also possesses a liquor licence enabling it to conduct sales of liquor practically at any time within the building, and it has recently established a restaurant providing, more or less regularly, Czech food to members and their guests. But, alas, it has lost, or nearly lost, the favours of young Czechs, of young Czech children and adolescents. What happened, whose fault is it? Probably of all of us. The competitive attraction of other sporting activities offered in Australia also take away the interest of younger members.

especially of those born in Australia who speak little or no Czech. What Sokol could and should offer is the opportunity to experience the Czech cultural contribution to Australian life. True, we have Czech films once a month, we have the occasional cultural "do" - but for people originating in a country which is one of the cultural jewels in Europe, that is not enough. Music, good music, theatre, singing, literary evenings and afternoons, readings from Czech authors, and many other activities would help to revive our sokolovna. Indeed, Sokol could and should be a true representative of Czech contribution to the developing and rapidly changing Australian society. A showcase of that contribution. We should not allow Sokol to be reduced to a mere shadow of its former glory.

And so - do we need Sokol in Sydney? Before answering this question we should perhaps think deeply and consider whether we should or should not let wither and eventually die an institution established, with great sacrifices, by those, who have departed, or are about to depart to the eternal embrace of their Creator.

ZE ŽIVOTA SOKOLŮ A SOKOLÍKŮ (6)

Jen jednou nohou a tužbou za mořem. Srdcem v Evropě.

Bořek Šindler

Poslední a konečné sbohem Evropě a budoucnost počala otvírat svou náruč plnou neznámých ještě údělů. Žlutá a chladná hladina Temže se kolem té obrovité zaoceánské lodi Orontes nezúčastněně povalovala a loučila se nepřátelsky a spíše s jakýmsi nevraživým odporem. Už z Londýna vyjížděl náš vlak k lodi do přístavu za mlhy, za oně londýnské mlhy dnes již neznané. Ústí řeky se už ukládalo k spánku v sychravé dubnové noci. Lodníci uvolňovali poslední rahná a svět se počínal kolébat. Ten svět dosud našinci známý. Nový svět se nikde nezdál zatím kynout, jen to žlutotmavé neznámo všude kol dokola. Pak už jen zakvilení sirény, táhlé, jakoby plné varování z nejistot věcí příštích. Přesně podle návodu z kýčových filmů. To kvílení mě pak pronásledovalo a ve snu občas ještě dodnes pronásleduje. Nebyl to ale sen, bylo to drsné a chladně těžké loučení. Končila se další era v životě už po léta plného starých nejistot a klamání. A z těch starých nejistot do nejistot právě se rodících se loď ploužila z tilburských doků směrem k Lamanšskému kanálu a naděje se zdály klesat a propadávat se do kalu kolem lodních šroubů. Noc se konečně vplížila všude kolem. Sbohem tedy Evropo. Navždycky sbohem?

Sbohem - čemu vlastně to sbohem? Rodině, domovu, dětství i mládí, nadějím z roku pětáctýřicátého? Všichni si životem nosíme celou svou minulost v uzlíčku a zbavit se jí nelze. Čím intenzivněji se jí často zbavit hodláme, tím pevněji se nás drží. To poznáváme až v dobách, kdy se život počíná sklánět. Mládí to ještě ani netuší a bláhově se domnívá, že snad lze minulost odhodit, odvrhnout jako balast a že lze prostě začít opět novým perem na papíře nepopsaném. Leč ty již dříve napsané kapitoly, ba i ty nejkratší kapitolky minula nás vytrvale provázejí. Někdy jakoby to byly okovy, jindy jako záchranné pásy, leč přítomností se člověk vždycky prodírá v jejich souvleku. A tak se i tehdy našinec plavil do toho co se jevilo jako strašné temno se všim co kdy předtím prožíval. Měl s sebou na krku i válkou poničenou Evropu. I únorový puč a vše co mu předcházelo... To ovšem takto tehdy ještě nevnímal, mládí to přikrývalo nevědomostí jemu vlastní.

Naštěstí ani mlhy netrývají věčně. Zmizela Temže, zmizel posléze i Lamanšský kanál a druhého dne odpoledne se i lodní paluba rozesmála slunečním jasem Biskajského zálivu. Když pak plula Orontes podle portugalského pobřeží počaly se skýtat i pohledy na bělostně neposkvřněná torsa mladých Angličanek kolem lodního basénu oslavujících blízkost rozzářeného Středozeří. Takovými výhledy plesají i duše rozesmutilé... A už tu byl také Gibraltar, pak Port Said oživený egyptskými Araby na kolísavých bářkách kolem lodi, Suez, Rudé moře, britský a tehdy ještě koloniální Aden, Colombo, západoaustralské pobřeží kolem Perthu, slunná krasavice Adelaide a nakonec nucený třídní pobyt v deštěm zatopeném Melbournu za nepříjemné stávký dokařů - a teprve pak následoval triumfální vjezd do přeháňavého sydneyjského přístavu jednoho růžového červenového jitra. Jednoho nezapomenutelného rána opět plného nadějí. Orontes nás bezpečně dopravila na ten druhý světa kraj.

Do nějakých osmi odstavců se to na papír dá dnes nanést lehounce. Šest týdnů v osmi odstavcích. Těch šest neděl ale běželo zvolna a na rozvažování bylo času habaděj. Také o Sokole a o sokolování. Jeden pomladší Čížek, nyní v Melbournu usedlý, na té nejhořejší palubě sokolovával kdy se dalo. Sokolská župa či jednota „Orontes“ však na palubě založena nebyla. Domněnky o budoucnu se hlavou honily, i když představy o nové zemi byly tehdy ještě mlhavější než londýnská mlha dubnová. Probíhala hlavou spíše minulost a vzpomínání na domov, na Evropu, jasně dominovalo. Kdo to všechno zavinil? Proč my, proč už zase my Češi? Proč ten Beneš hned tenkrát v tom únoru neresignoval? Proč a jak zemřel Jan Masaryk? Měl či neměl se konat ten poslední slet za Gottwaldovy patronace? Co je, co bude s rodinou doma? Měl se dát člověk do strany a raději živořit v pokleku než odcházet na konec světa? Anebo si odbyť pár let ve vězení? Hodit práva do hnoje a stát se kolečkem v té mašině z Moskvy poháněné? Vždyť i život v tom pokleku snad nemusí být vždycky jen živením. Bude ta očekávaná třetí válka, bude nová československá armáda? A bude-li, má našinec bojovat pak proti vlastním lidem? S kým? Proti komu vlastně? Doma už probíhaly čistky a monstrosní procesy s „nepřáteli lidu“, se chystaly.

Doma v republice už tehdy ležel Sokol v troskách. Nominálně existovat nepřestal. Byl to Sokol „jednotný“, tedy komunisty sjednocený, násilně amalgamovaný s jinými tělocvičnými organizacemi a nebyl to samozřejmě už Sokol Tyršův. Tento znásilněný Sokol pracoval jako jeden z poslušných orgánů zboljševizované země. Ve Spojených Státech už naopak začínal fungovat Sokol zahraniční, exilový, a ten se napojoval na krajanské jednoty v Americe a v Kanadě. Naši lidé tenkrát odplouvali z evropských lágrů v Německu, v Rakousku a jinde do zámoří a zakládali exilový život v nových zemích do nichž je zavály prudké větry studené války a dopravily lodí z evropských útočišť. Tak i v pátém světadílu, kam doplouvali evropští běženci, jednou spatřila světlo nového světa nová župa australská. Pročítal jsem nedávno první zápisy schůzí Sokola v australské Sydney. Je to zajímavé čtení.

Z Evropy do Austrálie dorazivší sokolové ovšem většinou našli zprvu přístřeší ve zdejších ubytovnách Australany zbudovaných spolu s desítkami tisíc jiných uprchlíků nejrůznějších národností, hlavně z pobaltských zemí, z Jugoslavie, z Polska, Ukrajiny a jiných zemí okupovaných sovětskými vojsky. Trvalo hezkou chvíli než se Češi porozhlédli a než jeden druhého našli. Pak bylo třeba najít práci a vrtnout se pryč z lágrů. První měsíce desorientace však uběhly ve svobodné zemi poměrně rychle a naši lidé se počínali sdružovat. A tak i první ustavující schůze sokolů se v Sydney konala už v srpnu roku 1950. Zjistil jsem, že moje jméno se objevilo na listině nových členů v lednu roku jednapadesátého. Nebýt ale té listiny prvních členů nedovedl bych už dnes po těch létech délku svého členství odhadnout. Teď je naprostá většina zakládajících členů dnešním členům Sokola už jen historickým seznamem bratří a sester, kteří dávno odešli. Někteří do Ameriky, do Kanady i jinam, hlavně však ku svému Stvořiteli. Čte se to všechno jako báje o událostech, které dávno minuly a které jakoby už nebyly kdy ani bývaly skutečností.

Malé oznámení

Redakce Věstníku obdržela následující potěšující zprávu od redaktorky časopisu **Českého dialogu**, který v našich stránkách pravidelně podporujeme.

Vážení přátelé,

ráda Vám oznamuji, že Český dialog dostal u příležitosti vzpomínky na 55. výročí tragické smrti Jana Masaryka na Ministerstvu zahraničí ČR od Společnosti Jana Masaryka Medaili "cti a vděčnosti za významné zásluhy o slušný a čestný život a rozvoj našeho národa v evropské rodině, za úctu k dějinám i k odkazu T. G. Masaryka a Jana Masaryka". Vám všem, kteří pomáháte časopisu, který se jako jediný zajímá opravdu o dialog mezi Čechy doma i ve světě, patří tato medaile.

Eva Strážovská

Dům Sokola Pražského.

Možná, že se připravujete na cestu do Čech a jistě se zastavíte na pár dní v matičce Praze. Dáme Vám tip, kam se tam podívat, je to jen pár kroků od muzea na Václavském náměstí v Sokolské ulici. Tam v čísle 43./č.p. 1437 najdete budovu, kde začínal Sokol. Na jejím průčelí najdete dvě sokolská hesla : „Tužme se“ a „Ni zisk ni slávu“. Pokud budete chtít vidět sokolovnu Sokola Pražského musíte zajít za roh do ulice Žitné, kde je vstup do tělocvičen z č.p. 1438, obytným domem. Jeho portál zdobí dvě plastiky, Vlast a Národ od sochaře Ladislava Šalouna. A po cestě zpátky na „Václavák“ se můžete zastavit v redakci Českého dialogu v Legerově ulici 61 a pozdravit paní Evu Strižovskou, vydavatelku a redaktorku, kterou mnozí z Vás poznali při její návštěvě v Austrálii před pěti lety. Přečtěte si, co o domě Sokola Pražského napsali ve své půvabné knize „Pražské domy vyprávějí“ Eva a Josef Hruběšovi !

Jedním z pozdějších ohlasů revolučního roku 1848 bylo založení jednoho z našich nejvýznamnějších spolků vůbec, Sokola Pražského. Stalo se tak 16. února 1862 pod názvem Tělocvičná jednota pražská. Název vydržel však velmi krátce, již 28. března téhož roku navrhl Emanuel Tonner název Sokol Pražský, který se užívá dodnes. Ve znaku spolku byl již od začátku letící sokol a vžilo se také tykání a oslovování bratře. Prvním historickým starostou spolku byl zvolen Jindřich Fugner (1822 – 1865) a místostarostou, později náčelníkem, Miroslav Tyrš (1832 – 1884), muži, kteří jsou právem pokládáni za hlavní iniciátory založení Sokola.

Památka první valná hromada spolku byla oznámena v Národních Listech dne 16. února 1862: „Schůze tělocvičné jednoty odbyva se dnes o 10. hod. dopol. v místnostech české realky v Panské ulici v 2. poschodí. Veškerí páni údové, jakož i oni páni, kteří přistoupiti hodlají, vyzývají se k účastenství v této schůzce“. Schůze, které předsedal dr. Julius Grégr, se podle prezenční listiny zúčastnilo 75 členů. Místem konání schůze byla nakonec tělocvična realky a jelikož nebylo po ruce dosti židlí, někteří její účastníci stáli. Kandidátní listina byla přilepena na zdi a obsahovala seznam následujících kandidátů: „Jindřich Fugner, starosta, Miroslav Tyrš, Tomáš Černý, Ferdinand Fingerhut (Ferdinand Náprstek – pozn. autorů), Edvard Grégr, Julius Grégr, Jan Kryšpín, František Písařovic, Rudolf Skuherský, Karel Sttefek, kníže Rudolf Thun-Taxis a Emanuel Tonner“.

Ředitelem ústavu, ve kterém se schůze konala, byl průkopník tělocviku v Čechách Jan Malýpetr (1815-1899), který založil již v roce 1848 právě v Panské ulici vlastní tělocvičný ústav. Snažil se spolu s ostatními vypracovat i české tělocvičné názvosloví, dřep měl být bob, podřep malé rozklonění kolen, unožení rozetnutí noh, upažení rozpuď atd. Reprodukcí portrétu Jana Malýpetra, muže s dlouhými vlasy a mohutným plnovousem, z roku 1869 od malíře Břetislava Kriehubera mají autoři ve svém archivu. Díky laskavosti a pochopení Jana Malýpetra našel zpočátku Sokol pro svá cvičení přístřeší v tělocvičném ústavu v Panské ulici, a to za mírný poplatek. Jan Malýpetr se stal i jedním z cvičitelů Sokola.

Nesmíme opomenout bližší představení mužů nejzasloužilejších, Jindřicha Fugnera a Miroslava Tyrše. Ti se seznámili při pobytu na Křivoklátsku. Prvně jmenovaný pocházel ze zámožné rodiny, byl mužem širokého rozhledu, ovládal několik světových jazyků. Měl velký organizační a obchodní talent, stál v čele pražské pobočky terstské pojišťovny a zúčastnil se jako člen tříčlenného komitétu založení Hypotéční banky, kde se stal i ředitelem. Spolu s učitelem těsnopisu Šimonem Bleyerem založil v roce 1859 Jednotu těsnopisnou. Se svým přítelem malířem Josefem Mánesem navrhl sokolský prapor a kroj s červenou garibaldiánskou košilí. Byl také tchánem Miroslava Tyrše.

Miroslav Tyrš je spíše vnímán jako spoluzakladatel Sokola, tělocvikář tělem i duší. Méně je známo, že byl jedním z prvních významných českých kritiků a historiků umění. V červnu 1881 byl jmenován docentem pro dějiny výtvarných umění na české technice, na podzim 1882 se habilitoval pro dějiny umění na filozofické fakultě a v prosinci roku 1883 byl na pražské univerzitě jmenován mimořádným profesorem dějin umění. Přitom všem stačil v roce 1882 řídit na Střeleckém ostrově první sokolský slet. Demokrat Tyrš zasahoval i do politiky, od roku 1869 byl poslancem českého sněmu a v roce 1873 byl zvolen do říšské rady. Oženil se s mladičkou dcerou svého přítele Renátou Fugnerovou. Zemřel tragicky, v tyrolských Alpách. Jeho mrtvé tělo bylo nalezeno v rozvodněné říčce Aaše.

Dalším azylem Sokola Pražského po Panské ulici se stal sál Apolla v domě č.p. 530/27 v Ječné ulici, rovněž na Novém Městě pražském. Předtím tam byl hojně navštěvovaný hostinec pořádající taneční zábavy a v létě byla návštěvníkům k dispozici i stinná zahrada. Sokol zde měl kromě cvičebního sálu, který měl plynové osvětlení, i místnosti pro administrativu. Vybavení interiérů, včetně nájmu, bylo pořízeno díky bezúročně půjčce 1200 zlatých od „neznámého mecenáše“, kterým byl, jako ostatně vždy v podobných případech Jindřich Fugner.

U Apolla také byla 1. června 1862 konána slavnost svěcení praporu Sokola. Prapor z bílého a červeného hedvábí, mistrovské dílo malíře Josefa Mánesa, byl darován českými dámami v čele s Karolinou Světlou. Na bílé straně praporu bylo olejovými barvami namalováno jméno Sokol, včetně ozdob. Na červené straně byl vymalován veliký bílý sokol s roztaženými křídly a nad ním heslo Tužme se ! Na hořejším konci žerdě praporu byl připevněn stříbrný sokol sedící na monogramu obsahujícím slovo Sokol. V duté žerdě byla uložena darovací pergamenová listina podepsaná dámami, které

prapor Sokola věnovaly. Tento historický prapor je dnes již v muzejních sbírkách a díky seniorům Sokola Pražského, (muži si říkají Stará garda a dámy Věrná garda) vlastní spolek jeho repliku

Dalším epizodním místem působení Sokola Pražského byly k tomu účelu přizpůsobené místnosti v Konviktu na Starém Městě pražském. Samozřejmě pokud to roční doba a počasí dovolovaly, cvičilo se v té největší a nejkrásnější tělocvičně na světě, v přírodě. Cílem Sokola Pražského, zprvu zdánlivě nedosažitelným a nedostupným, bylo získání nebo vystavění vlastní budovy.

Sen se počal měnit ve skutečnost na jaře 1863, když Jindřich Fucgner zakoupil potřebný pozemek poblíž Žitné brány a věnoval i peníze na stavbu.

Dokončení vyprávění Evy a Josefa Hrubešových naleznete v příštím čísle Věstníku.

Je zajímavé si uvědomit, že Praha tenkrát končila hned za Muzeem,

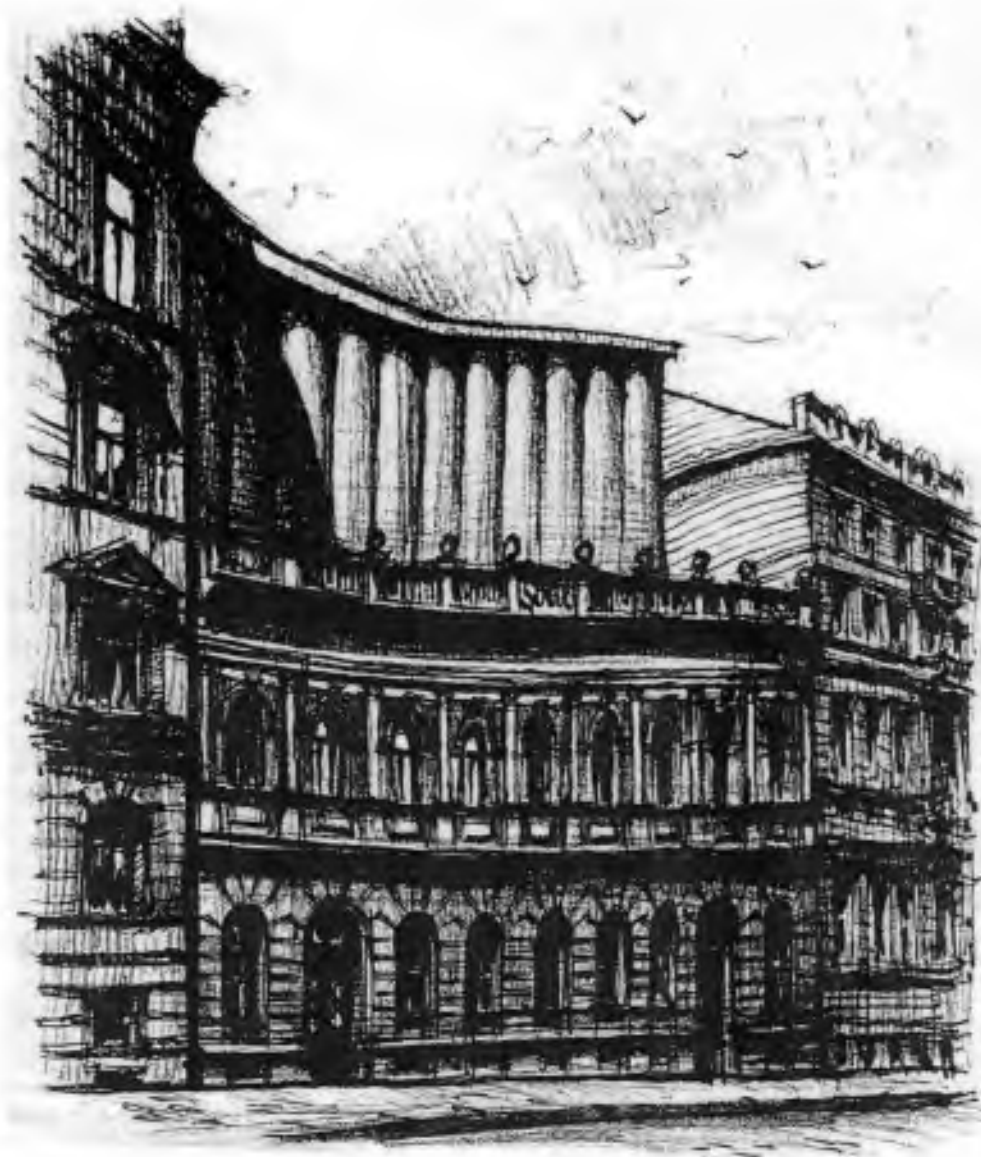
Na Královských Vinohradech ještě byly vinice a sokolové cvičili

při plynových lampách a do cvičení šlapali pěšky nebo

jeli tehdy zcela novou „koňskou dráhou“.

Připravil bývalý žák Sokola Pražského,

Jarda Zahradka

Milá sestro, milý bratře,

Jak již jistě víte, bratru jednateři Janu Jelínkovi byla minulého roku soudně udělena rozšířená licence k prodeji alkoholických nápojů v celém objektu budovy naší sokolovny. Aby k tomu došlo, bylo nutno minulého roku na přímou žádost soudu pozměnit naši ústavu. Při udělení rozšířené licence však minulého roku též soud nařídil jako další podmínku provést změny v ústavě a bratr Jelínek se zavázal tyto změny provést nejpozději na letošní valné hromadě. Tyto další změny bude tedy nutno provést na valné hromadě Sokola, která se má konat v neděli 6. dubna tohoto roku. Zároveň se bude na této valné hromadě konat i hlasování o změně jména naší sokolské organizace, také zvláštní resolucí. Zákonná ustanovení vyžadují, aby členové Sokola byli včas uvědoměni o proponovaných změnách a proto k tomuto dopisu je přiloženo znění textu zvláštní resoluce (special resolution), která bude výborem předložena ku schválení na letošní hromadě v dubnu. Účast co největšího počtu členstva je žádoucí, protože resoluce vyžaduje kvalifikovanou většinu hlasů.

V Sydney, 3 března 2003

Za Výbor

G.J. Jelínek – starosta Jan Jelínek – jednatel

Dear Members,

As you probably know, our Secretary Jan Jelinek obtained last year from the Liquor Licensing Court an extended liquor licence enabling him to sell alcoholic beverages anywhere in our Sokol Building at Frenchs Forest. In order that such a licence be granted it was necessary at the General Meeting of Sokol in 2002 to change the Constitution of Sokol by a special resolution as required by the Court. However, at the hearing of his application last year, the same Court requested further changes in the Constitution of Sokol as a condition of the granting of the extended licence, and the Secretary undertook to have these further changes carried out by the passing of a Special Resolution not later than at this year's General Meeting. It will also be proposed that, again by special resolution, the name of our Sokol organization be changed. As the Special Resolution must be passed by a qualified majority, the presence at the meeting of as many members as possible is desirable. It is also necessary to give all members of Sokol a statutory notice of the proposed passing of the Special Resolution. Therefore, a Notice of the intention to propose and pass the Special Resolution is enclosed with this letter and **we trust that all members will duly attend the Annual General Meeting on 6.4.2003** to ensure that the Court's requirements be complied with.

Sydney, 3rd March 2003

G.J.Jelinek & Jan Jelinek

UPOZORNĚNÍ:

Prosíme o laskavé opravení e-mailu na reklamě MAGNETIC ISLAND:

baychek@bigpond.net.au

NOTICE OF SPECIAL RESOLUTION

SOKOL SYDNEY GYMNASTIC ASSOCIATION LIMITED

TAKE NOTICE THAT it will be proposed that the Articles of Association of Sokol Sydney Gymnastic Association Ltd. be amended and the name of the Association changed from "Sokol Sydney Gymnastic Association Ltd." To "Sokol Sydney Ltd." By a special resolution at Annual General Meeting of the Association to be held at 2:00pm. On the 6th April 2003 at its premises at 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, New South Wales in accordance with the provisions contained in its Constitution and with all relevant statutory requirements, as follows:

A. By adding to the existing Articles a new Article 54 to read thus:

"54. (a) Notwithstanding any other provision contained in Articles 1 to 53 a notice of general meetings shall be given 21 days in advance as required by the Corporations Act, and Articles 17 and 19 shall be deemed to contain reference to 21 days instead of 15 days for giving such notice.

(b) Notwithstanding any other provision contained in Articles 1 to 53, no business shall be transacted at any general meeting unless a quorum of members is present at the time when the meeting proceeds to business. Save as herein otherwise provided, twenty five members present in person shall be a quorum and this quorum includes any person attending as a proxy."

B. By changing the name of the Association from the existing name "Sokol Sydney Gymnastic Association Ltd " to "Sokol Sydney Ltd".

Sydney, 3rd March 2003
G.J.Jelinek, President & Jan Jelinek Secretary

Zprávy z našich misí

V Sydney, 17. března 2003

Věc: Žádost o finanční příspěvek na rok 2004

Vážení krajané,

Dovolte mi, abychom Vás upozornili na včasné zastání Vašeho požadavku na přidělení finanční dotace (příspěvku) spolu s předložením návrhu projektu a jeho financování na rok 2004 v souladu s předpisy Odboru kulturních a krajských vztahů MZV ČR. Žádosti o příspěvek (Žádost o poskytnutí neinvestiční dotace...) naleznete na webové stránce MZV ČR www.mzv.cz pod odkazem „Kultura, školství, krajané“ - „Nevládní organizace“ a dále v „Pravidlech pro žádání a vyúčtování finančních dotací...“ - bod 6. Termín odevzdání Vašich žádostí prostřednictvím Generálního konzulátu v Sydney je 24.4.2003.

S pozdravem

Ing. Jaroslav Doleček
generální konzul.

Není všechno zlato...?

Nedávno jsem se někde dočetl, že v roce 1982 vrátily USA a Británie zbytek Národního zlatého pokladu. Protože v dobách socialismu s lidskou i nelidskou tváří se o zlatě nemluvalo, začal jsem se zajímat. Historie československého zlata je poučná.

Československá republika začala svou existenci s dluhem. Vítězní spojenci první světové války, Spojené státy, Británie a Francie si nechali za dovození vytvořit svobodný stát zaplatit. Tato privilegia přišla nově vzniklé Československo, Polsko, Rumunsko a Jugoslávii na 1,5 miliard zlatých franků*, z nichž Československo jako nejbohatší muselo zaplatit polovinu. 750 milionů zlatých franků představuje neuvěřitelných 242 tun ryzího zlata. Jak se ministru financí JUDr. A. Rašínovi podařilo dluh zaplatit nevím. Jedním z prostředků, který Rašín použil, bylo vyhlášení sbírky zlata mezi obyvatelstvem Československa, k vytvoření Národního zlatého pokladu.

První Československá republika vynikala nad své sousedy jako demokratický, ekonomicky úspěšný stát. Na příklad podle některých statistik byla v roce 1935 největším vývozcem zbraní na světě. V době mnichovské zrady v září 1938 byl zlatý poklad 94,8 tun. Vláda, která předvíдалa budoucí události, uložila část zlata ve Švýcarsku, část v Londýně a zbytek zůstal v Národní bance československé.

První kroky německých okupantů vedly do Národní banky, kde zabavili všechno co v trezoru našli. Pod hrozbou zastřelením donutili ředitele banky k podepsání převodu Československého zlata z Londýna do Reichsbank, což angličtí bankéři považovali za technickou operaci a převod provedli Ně-mecko tak získalo 45 tun československého zlata. Zbývajících 40 tun zlata zůstalo uložených v Anglii a ve Švýcarsku.

Na konci války objevili Američané v dolech v Merkersu většinu zlata ukořistěného v okupovaných zemích. Zlato bylo postupně oloupeným zemím na základě smluv s tripartitní komisí vráceno. Československo dostalo hned po válce šest tun zlata. Další jednání se protahovala až do února 1982, kdy v únoru přistály v Ruzyni tajné speciály z Curychu, Washingtonu a Londýna s nákladem 18 460 kg zlata.

Československu tedy bylo vráceno z 95 tun necelých 25 tun zlata. Co se stalo se zbývajících sedmdesátí tunami? Něco si právem nechala Amerika na odškodnění amerických občanů za znárodnění majetku v Československu. Něco si nechala britská vláda na totéž a jako splátku na půjčky potřebné k udržování exilové vlády v Anglii. Za co si britská vláda nechala nevyčíslené množství zlata o tom se jednalo v televizním programu **Zlato a krev** v české televizní stanici **Nova**.

Radek JOHN, moderátor: Přestože jsme za války byli na straně vítězných mocností, po válce jsme s údivem zjistili, že angličtí gentlemani, po jejichž boku bránili naši letci jejich zem, jsou pěkní skrblici. Dalo by se říci, že Velká Británie nás vlastně zradila dvakrát, poprvé podpisem mnichovské dohody, podruhé, když si svůj omyl z Mnichova nechala od nás po válce tvrdě zaplatit.

Stanislav MOTL, redaktor: Tady je Velká Británie. "Dohoda mezi Vládou Československé socialistické republiky a Vládou Spojeného království Velké Británie a Severního Irska o vypořádání určitých otevřených nároků a finančních otázek. Československá vláda obdrží od tripartitní komise pro restituci měnového zlata in natura další zálohu přes deset tun ryzího zlata v mincích a osm tun ryzího zlata v prutech."

Zde je zajímavý článek číslo dvě a je tam odstavec poslední, že uhradíme určité mezivládní dluhy československé vlády vůči vládě Spojeného království, které vznikly přede dnem vstupu této dohody v platnost. Mě by ale zajímalo, co se pod takhle šalomounsky koncipovanou formulací vlastně skrývá.

Richard KRÁL, právník a diplomat: S Angličany jsme jednali od poloviny 81 do toho konce 82. Bylo asi pět jednání, za Anglii vedl ta jednání Alan Montgomery, to byl synovec maršála Montgomeryho. Byla tam řada dramatických momentů. Já jsem poukazoval na to, že celá ta věc vznikla kvůli Mnichovu, že my jsme bojovali na jejich straně. Také jsem říkal, že když jsme za to zaplatili krví, proč bychom měli platit ještě zlatem nebo penězi.

Aby nám Britové vydali naše zadržované zlato, stanovili si, mimo jiné, i jednu zvláštní podmínku. Chtěli zaplatit veškeré výdaje spojené s pobytem našich vojáků, kteří za druhé světové války bojovali pod jejich velením. Na území Velké Británie bylo ve zbrani přes 14 tisíc československých vojáků, včetně letců. Tito stateční lidé stáli po boku svých spojenců už v době, kdy zuřila bitva o Británii a Anglie byla zcela osamocená v boji proti Hitlerovi.

Stanislav MOTL, redaktor: Je pravdou, že oni si třeba vyčíslovali počet uniforem, počet bot těch našich vojáků?

Richard KRÁL, právník a diplomat: No, oni nám to nevyčíslovali, nedali nám to na stůl, ale fak-tem je to, že z toho vojenského rozpočtu válečného prostě vytáhli všechny položky, které šly na tu naši jednotku. To znamená, i ty uniformy a jídlo a všechno.

zpátečním letu Bryks upozoroval skupinu stíhaček Messerschmitt Me 109.“ Bryks sám vzpomíná : „Ihned jsem na to upozornil radiem velitele roje. Když se messeschmitty přibližovaly zaútočil jsem na ten nejbližší, který mířil přímo na nás. Při druhém náletu jsem upozoroval na jeho křídle černý kouř. Opakoval jsem útok ještě jednou a vtom jsem upozoroval na křídle svého vlastního letadla průstřely a v zadní části mého letadla se ozvala silná exploze. Dále jsem nečekal. Rychle jsem vyskočil z letadla padákem.“ Padák snesl Brykse na pole poblíže francouzské vesnice. „Místní občané mně byli velmi nápomocni a poskytli mi civilní oděv“ pokračuje Bryks.

O půlnoci se však objevili němečtí vojáci z blízkého Saint Omer, kterým se mezitím podařilo najít Bryksovu uniformu R.A.F. schovanou ve stohu slámy. Krutě ho zbili a vzali do zajetí. Z německého zajateckého tábora utekl Bryks poprvé v dubnu 1942 a potom také v srpnu 1942, když byl předtím chycen. Pořetí utekl ze zajateckého tábora na území Polska a byl na svobodě tři měsíce. Snil o útěku lodí do Švédska, leč to se mu nepodařilo. Byl opět Němci zadržen 2.června 1943 a ti ho ztloukli do bezvědomí.

Válku však přežil a vrátil se domů, ale tam v padesátých letech byl opět uvězněn, tentokrát vlastními lidmi, za jejichž svobodu za války bojoval - tentokrát komunisty. Vězněn byl na Borech, později v Opavě a v Ostravě. Za ostatným drátem v Ostravě vyprávěl Bryks o chystaném útěku zpět do Anglie, do země, která mu mohla poskytnout kýženou svobodu. Bylo mu jasno, že jako příslušník Západní československé armády a bývalý britský letec neměl místo v ráji komunistického Československa.

Josef Bryks byl také jedním z těch kdo ochutnali slasti staré rakouské pevnosti Leopoldov na Slovensku. Tam sváděl boje s dozorcí a držel hladovku. Místo do trestnice ho však komunisté poslali do jáchymovských uranových dolů, aby se ho tak konečně zbavili. I k sobě byl Bryks velmi tvrdý. Bylo v něm cosi nezlomného, nezlomitelného. Jako odpůrce komunistického režimu byl ve spojení s britským velvyslanectvím v Praze. Později se dověděl, že byl on i jeho skupina se stali obětí zrady - byla to česká žena na velvyslanectví nasazená, která fungovala jako „buňka“. Po Bryksově zatčení byla ihned z britských služeb propuštěna.

Josef Bryks, statečný stíhací pilot R.A.F., v komunistickém pojetí „ta svině oficírská“, nakonec zahynul v trestním táboře ROVNOST. Tam ho bachaři umlátili k smrti. MUDr Zdeněk Kessler, vypráví : „Vím přesně jak Bryks zahynul. Měl jsem dobré známé ve vězeňské nemocnici v Ostravě. Kromě velitele tam všichni lékaři též byli vězni-trestanci, tak jako já sám. Když Bryks zemřel, oni provedli pitvu. Prozradili mně, že jako zkušeni odborníci nikdy předtím neviděli tak strašný infarkt. Srdce „puklo“, jako by ho někdo rozřízl.“

„Mít za sebou léta služby v britské Royal Air Force v Anglii za války, to bylo pro komunistickou vládu v Československu tím nejhorším vysvědčením“ vzpomíná plukovník letectva Karel Mrázek, též jeden ze zhruba pěti set československých zahraničních letců, kteří druhou světovou válku přežili a po válce se vrátili do Československa. Komunistickému pronásledování, komunistickým věznicím a mučení uniklo pouze sedm z nich. Zničenému životu doma neunikl nikdo z nich.“

Já jsem byl jedním z těch, kteří pronásledování unikli odchodem z Československa už 6.dubna 1948. Se svoji rodinou a kamarády letci jsme se zmocnili letadla Československých aerolinií při letu z Prahy do Bratislavy. Přistáli jsme ve svobodném území americké zony západního Německa v Mnichově, a od té chvíle jsme opět žili svobodným životem.

Vladimír Nedvěd, generál letectva v.v.

Co k této pochmurné úvaze dodat? Snad to, že bestiality zmíněné generálem Nedvědem nebyly páčány v době poměrně blahovlnné Husákovy éry. Byly páčány v letech padesátých a nikdy nebyly potrestány. A potrestány zřejmě nikdy nebudou.

B.Š.

Šlápějemi dějin a významných výročí v březnu a dubnu

Před 1210-ti lety, v roce 793 Čechové a Moravané bojovali spolu s vojenskými družinami vládců Francské říše Karla Velikého proti avarským velmožům, kteří se usídlili mezi Tisou a Dunajem v dnešním Maďarsku. Vojenské družiny Sasů a Frisů pod vedením hraběte Theodoricha a komorníka Meginfrida procházely Českou zemí a Moravou. Hlavní proud vojsk Franků, Švábů a Bavorů postupoval na východ podle Dunaje. Válka, která trvala 5 let skončila porážkou Avarů v roce 796.

Před 1000-ty lety, v březnu 1003 byl, tehdy ještě mladý, český stát v hluboké krizi. Bratr svatého Václava Boleslav I. postupně sjednocoval různé slovanské kmeny pod svoji vládou, nejprve v České kotlině a na Moravě, později pokračoval na severu, kde připojil Lužici a pak na východě, kde si podmanil Charvátské knížectví se sídelním městem Krakovem a hranici pak ustálil až na řece Bugu, kde Český stát sousedil s Kijevskou Rusí. Vynechal pouze jednu zemi, knížectví polské se sídlem v Hnězdně. Vládců Poláků, kníže Měško si ale vzal za manželku dceru Boleslava Dubravku. Jejich syn Boleslav, později zvaný Chrabrý, zdědil asi po svém dědovi energickou a ctízádnou povahu. A tak postupně začal sjednocovat slovanské kmeny pod svoji vládou, ovšem z Hnězdna. Postupně získal celou říši Boleslava až na vlastní Čechy. Tam, nespokojeni a roztrpčení Čechové vyhnali Boleslava III. Ryšavého z knížecího stolce a zvolili si za knížete bratra Boleslava Chrabrého Vladivoje. Vše bylo v rodině, jejich matka přece byla Přemyslovna. Kníže Vladivoj namísto vládnutí slavil své zvolení a za několik měsíců, počátkem roku 1003 se upil k smrti. Možná, že to byla škoda, třeba by vznikl jeden silný slovanský národ a dějiny by byly úplně jinak. Asi bychom dnes nevydávali Věstník ! Čechové povolali na trůn bratra Boleslava Ryšavého Jaromíra, který se vrátil se svým bratrem Oldřichem a matkou Emmou z exilu. Vládl však jen několik dní, než do Prahy přispěchal polský Boleslav Chrabrý se svým vojskem a posadil na trůn opět Boleslava Ryšavého

Před 610-ti lety, 20. března 1393 vyvrcholil osudný spor mezi králem Václavem IV. a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna, když na společné poradě podnapilý král pronesl tato slova :“Ty, arcibiskupe, vynášíš klatby nad mémi úředníky bez mého vědomí ! Ty jsi potvrdil kladrubskeho opata ! Věř, že toho budeš litovat ty i tvoji lidé. Arcibiskupovi se podařilo uniknout, ale čtyři členové jeho doprovodu byli zadrženi a mučeni. Jeden z nich mučnický podlehl – byl to vikář Jan z Pomuku, který byl v roce 1729 papežem kanonizován a protože vikářovo rodiště bylo přejmenováno na Nepomuk byl svatořečen jako Jan Nepomucký

Před 600-ty lety, 1. dubna 1403 se mistr Jan Hus stal rektorem Karlovy univerzity v Praze.

Před 500-ty lety, 10. března 1503 se narodil Ferdinand I. Habsburský, který zabránil vpádu muslimských Turků do Evropy.

Před 450-ti lety, 19. března 1553 se narodil kontraverzní český kronikář Václav Hájek z Libočan.

Před 220-ti lety, 21. dubna 1783 bylo na Starém městě pražském, v Rytířské ulici otevřeno Nosticovo divadlo, které dnes známe pod jménem „Stavovské“. W.A. Mozart zde dirigoval své opery a mezi nimi i premiéru Dona Juana. Podle některých odborníků v tomto divadle zazněla poprvé píseň „Kde domov můj“ ve hře Fidlovačka.

Před 90-ti lety, 23. dubna 1913 se narodila známá česká herečka Ljuba Hermanová. Kdo by neznal její píseň „Já mám ráda políra“. Už v šestnácti letech byla v Edenu zvolena královnou krásy. Na prknech legendární smichovské Arény zpívala svůj první hit, Ingridovu píseň „Temně hučí Niagara“. A o čtyři dny později **27. dubna 1913** se narodila Zita Kabátová, herečka, kterou jistě znáte z filmů Muži nestárnou, Pantáta Bezoušek, či Přednosta stanice.

Před 80-ti lety, 1. března 1923 byl zahájen provoz na první československé letecké lince Praha – Bratislava – Košice – Užhorod.

Před 20-ti lety, 14. dubna 1983 pocítili obyvatelé 289 obcí v Čechách a na Moravě zemětřesení. Jeho epicentrum bylo v oblasti Východních Alp. V Nových Hradech poskakovala těžká váza, jinde poklesla voda ve studních a v Lomnici nad Lužnicí se vyhlila voda z akvária.

Z domova

VOLBA NOVÉHO PRESIDENTA

Druhým prezidentem České republiky byl po několika nezdařených pokusech zvolen nakonec Václav Klaus. Protikandidátem, který neuspěl, byl nakonec akademik Sokol. Předchozí kandidáti, z nichž jedním byla i bývalá velvyslankyně v Australii dr. Jaroslava Moserová, postupně odpadávali a Václav Klaus byl tím kandidátem, jemuž se podařilo v konečném kole získat většinu volitelů. Těmi jsou obě komory českého parlamentu - poslanecká sněmovna a senát - zasedající pro volbu prezidenta společně a byl tedy nový prezident zvolen většinou hlasů obou komor sčítaných dohromady. Instalace se konala sedmého března. Media okamžitě poukázala na okolnost, že mezi podpůrnými hlasy nutně musely být i hlasy komunistů. Je pravda, že poslanci ODS a komunistů tvoří podivnou kombinaci, jsou prazvláštními spolunocležníky řeklo by se anglicky, ale podobné kombinace už se vyskytly například ve Francii a v Itálii několikrát, a česká volba prezidenta tedy v tomto směru není žádné unikum. Klausovi odpůrci, ač sami nebyli schopni postavit jinou kombinaci schopnou prosazení, budou ovšem teď znovu a znovu poukazovat na to, že prezident byl zvolen pomocí komunistů. Právětak jako kdysi znovu a znovu nesmyslně napadali onu tak zvanou opoziční smlouvu. - Přímá volba prezidenta hlasy voličů zatím nebyla zavedena a český volební systém, zdaleka ne ojedinělý, má své slabiny. Slabiny má ovšem i systém kdy prezidenta volí občané přímo. To mívá za následek rozříštěnost a bohapustou korupci, při níž dědečkové, babičky a Frantapi Tomec budou volit jako prezidentku třeba i Anežku Vocáskovou z Kocourkova. Je známo, že za své návštěvy v Australii v době, kdy bylo aktuální přetřásat různé formy republikánství, prezident Havel Canbeře doporučoval český systém volby prezidenta. - Novému prezidentu České republiky přejeme hodně pohody a pevného zdraví v překonávání problémů jež ho očekávají, v neposlední řadě při vstupu republiky do EU a jeho podmínky a následky. Jako člověk energický, inteligentní a v mezinárodních jednáních sběhlý má dobré předpoklady české zájmy účinně prosazovat.

NÁVŠTĚVA V AUSTRÁLII

Bývalý ministr zahraničních věcí Kavan, který je nyní předsedou valného schromáždění OSN, vykonal během svého pobytu v Australii také návštěvu v Canbeře, kde se setkal s vládními činiteli. Jeho návštěvu zaznamenala australská media. Během svého krátkého pobytu v Sydney se ministr setkal i s několika representanty české komunity.

SMUTNÉ UDÁLOSTI

V první polovině března postihly Českou republiku dvě tragické události. Ta první se stala ve čtvrtek 6. března na Václavském náměstí, kde se upálil devatenáctiletý student Zdeněk Adamec z Humpolce, přesně na místě, kde se před 34-mi lety upálil Jan Palach. Pomoc přijela rychle, ale student za hodinu zemřel. Zanechal po sobě dopis, který byl zveřejněn a kde popsal důvody proč přinesl takovou obět'.

A o několik dní později došlo na silnici u Českého Krumlova k největší silniční nehodě v Čechách. Patrový autobus, který vezl domů turisty z rakouských Alp, se převrátil a spadl asi 7 m. Zahynulo 19 cestujících a dalších 30 bylo vážně zraněno.

HOSTOVSKÝ EGON

* 23. 4. 1908, Hronov nad Metují

† 7. 5. 1973, New York, USA

Mluví k vám voda.

(Ke dvoustému výročí založení Konstantinových Lázní)

Mluví k vám voda – slyšíte mne, lidé, lidé země??
Co živé, navrací se věčně ke mně.
Jsem vaše voda, zeleň stromů, barvy květů,
Jsem Božím darem, který patří světu.
V potůčcích bublám, v řekách pluji k moři,
Rybničky, jezírka stříbrné oči tvoří.
Nad šperky, zlato je mojí kapky cena,
Beze mne v poušti je země proměněna.
V hlubinách planety po milióny let
Jsem léky sbírala pro nemocný váš svět.
Dvě stě let, co v zdejších pramenech
Byl objeven můj léčitelský dech.
Dala jsem lázním poklad české země,
Co návštěvníků nyní přichází sem ke mně.
Navracím zdraví, smývám rány,
Jsem vaše voda – prýštím mezi vámi.
Mluví k vám voda – díky též za vaši péči,
važte si mých kapek – oživují, léčí.....

Hana Gerzaničová

Photo D.F.

EGON HOSTOVSKÝ SE SVOU LITERÁRNÍ prací zařadil mezi nejpřednější české spisovatele. Reálné gymnasium vystudoval v Náchodě, kde maturoval 1927. Pak studoval filosofii na Karlově univerzitě a v roce 1929 též ve Vídni. Studium nedokončil. Od roku 1930 až do roku 1937 byl literárním poradcem různých nakladatelství (Sfinx, Melantrich, Šolc a Šimáček a j.). Svě první literární práce začal tvořit už od svých studentských let. V roce 1937 vstoupil do služeb čs. ministerstva zahraničních věcí, kde svou diplomatickou kariéru začal jako aktuárský adjunkt. Za války zastával různé funkce na čs. vyslanectvích a konzulátech v Paříži (1940), potom v Portugalsku a v USA. V roce 1947 byl povolán z New Yorku do ministerstva zahraničních věcí v Praze, ale zakrátko byl znovu vyslán do ciziny, tentokrát do Norska, kde byl nejdříve jmenován prvním tajemníkem vyslanectví v Oslo, a po vyslanecově smrti chargé d'affaires. V roce 1949 rezignoval na svou funkci a vystěhoval se do USA. Roku 1951 se stal členem redakce rozhlasové stanice Svobodná Evropa, kde působil až do konce svého života.

Ve svých knihách se Egon Hostovský zabýval mentalitou člověka, otázkami asimilace, problémem ghetta a myšlením lidí vyřinutých a vykořeněných. Už v letech třicátých F.X. Šalda viděl v Egonu Hostovském velký příslib české literatury. Po Karlu Čapkovi a Jaroslavu Haškovi se stal v zahraničí nejznámějším českým spisovatelem, jehož knihy vyšly v patnácti jazycích.

Dostali jsme s vánočním pozdravem zajímavou úvahu od Dr. Stanislava Míky, děkana fakulty aplikovaných věd na univerzitě v Plzni. Pro pamětníky v naší krajské komunitě bude jistě zajímavé, že Dr. Stanislav Míka je synovec pátera Stanislava Míky, prvního českého exulantského kněze v Sydney.

Zamyšlení, aneb „Zastav člověče a ohlédni se za tím, co činíš.“

(O lidském směřování)

Jednoho dne slovatný univerzitní pedagog přednášel svým studentům v poloprázdné posluchárně a aby vypíchl svoji myšlenku, použil tento ilustrativní příklad, na který jeho studenti nikdy nezapomenou.

Když tak stál před skupinou těch pedagogickým procesem zmořených studentů, řekl: „OK, je čas na kvíz,“ a vytáhl pětilitrovou zavařovací sklenici se širokým hrdlem a postavil ji před ně na stůl. Pak vyhrabal ještě asi deset kamenů a pečlivě je vyskládal jeden po druhém do sklenice.

Když byla sklenice plná až po hrdlo a žádný další kámen se do ní již nevešel, zeptal se: „Je ta sklenice plná?“ a každý v učebně zvolal: „Ano.“ Učitel však opáčil: „Skutečně?“ a sáhl pod stůl a vytáhl sáček šterku, který nasypal na hrdlo sklenice a pořádně s ní zatřepal. Šterk se propadl do mezer mezi kameny. Zeptal se znovu: „Je ta sklenice plná?“ Tentokrát třída pochopila a jeden student řekl: „Pravděpodobně ne.“ „Správně!“ odpověděl učitel a zpoza stolu vzal sáček s pískem a vměstnal ho do mezer mezi kameny a šterkem. Opět se zeptal: „Je ta sklenice plná?“ „Ne!“ zahučela třída. „Správně,“ odpověděl učitel, vytáhl džbánec vody a naplnil sklenici až po okraj. Pak se podíval na studenty a zeptal se: „Co je pointou této ilustrace?! Jeden snaživce zvedl ruku a povídá: „Pointou je, že bez ohledu na to, jak plný je váš výukový program, když se skutečně pořádně snažíte, vždycky se tam vejdou nějaké nové věci!“

„Ne,“ řekl přednášející, „to není ta pravá pointa.“

„Pravda, která z této ilustrace plyne, je v tom, že pokud tam nedáme ty velké kameny napřed, tak už je tam nedostaneme nikdy.“

Co jsou ty velké kameny vašeho života? Čas, který trávíte se svými milovanými, vaše sny, smysluplné aktivity, učení či výchova a vedení druhých? Pamatujte, abyste dali dovnitř nejprve tyto důležité kameny, jinak je tam už nedáte nikdy.

Proto, až dnes večer nebo zítra ráno, budete-li přemýšlet o tomto krátkém příběhu, zeptejte se sami sebe: Co je těmi „velkými kameny“ v mém životě? A pak je dejte do své sklenice jako první.

NAŠE TŘI ČESKÁ ESA

Odpočítáme-li těch několik samozvanců dosazených tam ve stínu kremelských bodáků, hostily pražské Hradčany tři muže eminentního kalibru. Kdykoli si Češi zvolili své presidenty svobodně, měli šťastnou ruku a vyšvihli se daleko nad evropský ba světový průměr. Jejich zvolené hlavy státu byli hospodáři té nejvyšší úrovně, lidé vzdělání, demokraté každým coulem a gentlemani naslovo vzatí. Dokonce i ten čtvrtý president, v pořadí náš třetí a dlcí na Hradě za krajně neutěšených okolností, byl člověkem mírným, soudným a odpovědným a nad jeho nešťastným osudem historie ještě nevynesla poslední slovo.

O profesoru Masarykovi lze těžko napovědět co nového. Až do počátku první světové války byl osobou v Čechách značně kontraversní, ba v jistých kruzích i nenáviděnou a to hlavně pro své boje s otevřeným hledím proti pověrám, malichernostem a hlavně proti falešným legendám o údajné české velikosti. Tu neviděl ve zfalšované historii našeho národa. Viděl ji především v tendenci našich předků hlásit se k pravdě a opravdovosti. Když potom pro národ v litéch diplomatických bojích v zahraničí, v exilu, energicky vydupal a jakoby vykouznil samostatnost a nezávislou republiku, stal se nám „tatičkem“ - to tatičkovství nemiloval a řídil v prvních letech republiky nový stát moudře, vlídně a s rozhledem tehdy v Evropě nevídaným. Jeho prestiž za hranicemi republiky byla obrovská a až do svého skonu zůstával poradcem evropských vládců a velikánem v hašteřící se Evropě. Nebylo jeho chybou, že naši slovenští bratři v něm nacházeli menší zalíbení, ač on sám byl po otci roduverným Slovákem a křísitelem slovenskosti.

Jeho věrný nástupce dr. Eduard Beneš byl už postavou méně oblíbenou. Ačkoliv i on zasvětil svůj plodný život své rodné zemi a dovedl pro ni neúnavně pracovat, ulpěla na jeho činnosti především pohana Mnichova. Mělo se či nemělo bojovat, a to i tehdy když proradní spojenci Československa nám nařídili kapitulovat před německým neotesancem nejhrubšího zrna ? Bude-li Československo bojovat, bude ono, nikoli Německo, strůjcem války - tak mu to bylo presentováno pomatenými „spojenci“. Měl či neměl podávat přátelskou ruku Sovětům, kteří ho nakonec obelhali a jeho zemi znásilnili ? I přes tyto spornosti byl Beneš velkým prezidentem. Naprosto důsledně hájil demokracii a ubáhl československou svobodu až do posledních chvil naší nezávislosti, kdy ho Berlín donutil opustit presidentský stolec a naši republika za odporného přitakávání Francie a Britanie naoktrojoval kapitulaci. V třicátých létech byl Beneš mimořádně důležitým činitelem ženevské Společnosti národů a neúnavným advokátem sankcí proti fašistické Itálii a proti vzrůstající hrozbě Německa. Jeho víra v demokratisaci Sovětů, byť nakonec mylná, byla nicméně upřímná a jeho druhý pád byl neméně tragický. V našich myslích nemůže ztratit své obrovské zásluhy jako spolupracovník Masarykův a spoluzakladatel československé nezávislosti - velice tvrdý oříšek pro Hitlera, kterého nacisté absolutně nenáviděli. Poradce Churchillův i Rooseveltův a až do února 1948 nejpopulárnější státník republiky. Ani Beneše ovšem naši slovenští bratři neshledali přijatelným. Historikové jednou budou řešit otázku proč právě on jako jediný demokratický prezident navrátil se z Londýna do země přidělené vítězícími mocnostmi do sféry Sovětů, musil opět pykat za důsledné hájení demokratických svobod. Proč kapituloval i v roce 1948, deset let po kapitulaci mnichovské ? Soudu historie se asi nedožijeme.

I ten třetí svobodně zvolený prezident republiky, Václav Havel, se právě tak jako jeho dva věhlasní předchůdci těšil za svého působení na Hradčanech nezměrné prestiži ve světě a byl ve světě právě tak dobře znám jako Masaryk či Beneš. V tom tedy měli Češi dosud šťastnou ruku, zvolit si hlavy státu ve světě vážené, hlavy vzdělané a otevřené. Havel byl jedním z mála Čechů, kteří dokázali komunistům se nepodat a raději se nechat věznit. Pokud v tom lidé doma vidí Havlovu naivnost, nevidí to tak ostatní svět. Svět na Havla hledí s obdivem a Havel byl jednou hlavou států v bývalé sovětské sféře nepotřísněnou stínem kolaborace. To ve světě váhu má a mít navždy bude, i když doma lidé s máslem na hlavě mu tuto zásluhu budou závidět. Masaryk slul pověstí puritána, ač jím zdaleka jistě nebyl. Beneš znal jen práci pro svou zemi a nikdo nepochybuje, že jedinou ženou v jeho životě - kromě matky - byla jeho choť paní Hana Benešová. Takovou pověstí umělec Havel nikdy neproslul. Byl v tom jaksi i lidštější, pokud tento výraz je použitelný. Ale všichni tito naši presidenti prosluli vzdělaností, demokratičností a naprostou neúplatností. Čistýma rukama. Ejhle my Češi, kteří touto vlastností neúplatností se prý chlubit dobře nemůžeme, ejhle jaké vůdce si volíme ! Snad byl Havel k odpůrcům až příliš tolerantní, snad měl požadovat spravedlivější odplatu kolaborantům a nohsledům, ba svým věznilům, leč to na jeho slávě - ano, skutečné slávě a proslulosti - ve světě neubírá. Byl tedy prezident Havel člověkem-presidentem, kterého svět respektuje a rád poslouchá jeho poučování. Naši lidé doma tento aspekt Havlova působení nedoceňují a snad ani nevěří, že jsme ve světě měřeni hlavně také Havlovou proslulostí. Ukazuje se, že i bratři Slováci, kdysi skandující „dosti bolo Havla“ nyní prý volají, že „málo bolo Havla“.

Rytíř smutné postavy dr. Emil Hácha, předseda Nejvyššího správního soudu ve výslužbě měl úděl těžký. Úřadu presidenta druhé republiky se ujal jen na nátlak a prosby, těšil se na literární působení v pensí. Toho mu dopřáno nebylo. Jeho kapitulace v Berlíně oné osudné noci, kdy Slovensko vyhlásilo samostatnost, musela lpět na jeho duši přetěžkým kamenem. Jisto je, že za jeho presidentství s Němci proti Spojencům nebojoval ani jediný český voják, a to bylo v hitlerovské Evropě vyjímečným zjevem. Hácha nikdy nevyvinul iniciativu proti židům a nikdy nečinil více než naprosto musel. Budiž tomuto -

také eminentně vzdělanému a smírnému - muži česká země lehká. Historikové snad jednou jeho děsivý úděl odhalí a muže Háchu oprostí od viny jemu nepřislušející.

Měřeno muži na nejvyšším a nejdopovědnějším místě v republice nejsme národem zanedbatelné úrovně. Naše soudy a výběry byly uvážené a naše volby těchto eminentních reprezentantů národa nechť nám nedovolí upadat do procesů sebestmáření. Ta tři česká esa, naše tři trumfy, nechť naši zemi svítí světly jasnými. Jestliže Masaryk znovunastolil českou samostatnost a jestliže Beneš oprostil Čechy od nenávislné a zlojné menšiny, dokázal Havel udržet českou pochodeň vysoko i přesto, že jeho národ se dovedl klonit před cizí silou příliš hluboko.

Právě zvolený prezident Klaus má a bude mít co dohánět, aby se přiblížil vysokým měřítkům daným jeho slavnými předchůdci. Je těžko posuzovat už dnes jeho budoucí výkon. Zdá se, že by mohl být zkušeným a nebojácným činitelem při obhajování českých posic při vstupu do sice silné avšak nyní rozladěné Evropy. Zdá se také, že Německu a Němcům poklonkovat nebude. Jinak o něm zde v Sydney víme jak arogantně dovede hovořit. Slyšeli jsme jeho výroky když nás v sokolovně navštívil ještě jako ministr financí. O exilu a exulantech věděl zřejmě málo. Jeho teorie „tlusté čáry“ je podezřelá, i když není přesně známo, za čím a za kým ji dělal. Snad je ale skutečným realistou a to je důležité.

R.V.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Karel Kryl

Otskujeme úryvek-vzpomínku na Karla Kryla, která byla napsána dopisovatelem Vídeňských svobodných listů, M.Z. ze Zlína, touto dobou minulého roku (č. březen 2002). Doufáme, v že k 10. výročí úmrtí tohoto zpěváka příští rok, najdeme všichni větší význam v jeho slokách.

"Protože se zřejmě v našich novinách těžko objeví připomenutí Karla Kryla, který zemřel před 8 lety (sic) - 3. března 1994, chci o něm napsat aspoň vám - našim krajanům. Vy totiž možná ani nevíte, co pro nás K. Kryl v letech normalizace znamenal. Zatímco jména našich současných politiků znal mezi obyčejnými lidmi v minulém režimu málokdo - Krylovy písničky zpívaly na protest proti svým rodičům i děti z komunistických rodin.. Kryl byl tím nejvyšším symbolem odporu tohoto porobeného národa. 20 let nám jeho myšlenky pomáhaly zvedat hlavy.

Karel Kryl se narodil v Kroměříži 12.4.1944 v rodině knihtiskaře, ale brzy po únoru 1948 jim tiskárnu rozbili a všechno zabavili. A Karel dostal nálepku "buržoazní živel". Tatínek byl poslán na stavbu a maminka se musela starat o 3 děti. Rodina žila v bídě. Po takových životních zážitcích už z dětství se nelze divit, že Krylovi nepřípadalo mravně, že tisíce pronásledovaných už více než 4 roky po listopadu 89 čekaly stále mamě na rehabilitaci. Nemyslel na finanční odškodnění, ale na omluvu a pokoru těch, kteří roky škodili. Zatím ovšem viděl jen nabubřelost a zpupnost.

Demokracie rozkvétá,
byť s kosmetickou vadou.
Ti, kteří kradli po léta,
dnes dvojnásobně kradou.
Ti, kdo nás léta týrali,
nás vyhazují z práce -

a z těch, kdo pravdu zpívali,
dnes nadělali zrádce.
Demokracie dozrává
do žaludečních vředů:
bez poctivosti, bez práva -
hlavně však bez ohledů

K. Kryl trpce nesl i nedostatek vděčnosti. 20 let se mohlo jeho jméno vyslovit jen potichu - přesto, když se konečně objevil v r. 1989 v republice, zpívaly s ním jeho texty celé sály. Jeho písně znali lidé z rádia Svobodná Evropa. Ale brzy po tomto nadšení zažil K. Kryl těžké rozčarování. Viděl, jak málo je odvahy zúčtovat s

nespravedlností, jak málo je vůle k udržení republiky. Rozpad Československa mu také zlomil srdce. Psal smutně: "Ještě se někdy modlím v tom příliš hlasitém hrabivém očištění."

11. března 1994 se nad jeho rakvi s trnovou korunou modlil opat břevnovského kláštera Opasek. Na hřbitově tohoto pražského kláštera je Krylův hrob. Až letos uslyším prvního skřivana, až propukne jaro - bude mi zase smutno. Bratříček už není s námi, zavřel vrátka před 8 lety." (Před 9 lety: pozn. redakce.)

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI.

Tak ale připosražený to teda bylo, to vám řeknu, prohodila paní Otylka Práskaná ku své přítelkyni paní Anežce Spurné když se tyto dámy vracely z dýchánku uspořádaném pro ně paní Brkoslavou Nedobytinou. Brousek ta její slavná bábovka měla, to jó, to máte pravdu, dotvrzuje paní Anežka. Ne že by takovouto konversaci nemohla vést třeba Mrs Myrtle Hotchkissová s Mrs Philomenou Nobodyovou. Vést by ji mohly, ovšem bez toho „připosražení“. To je nenapodobitelné, nepřeložitelné a je to zcela osobitá česká jedinečnost, osobité české unikum na něž ony výše ocitované dámy mohou být právem, tedy vším právem hrdy a jím se chlubit. Skvost mluvy české to je a basta fidli. Náš poklad...

Jdou českými luhy a hájí fámy, že čeština se počíná dnes hemžit spoustami cizích výrazů a že to je na její újmu. Zejména prý výrazy anglickými, anglo-americkými. Jako kompjuťr, region, lídr, celá škála výrazů kolem počítačových zázraků a vůbec prý stovky slov proniknuvších do našeho jazyka a usadivších se tam neústrojně a hyzdících jeho čistotu. Mimochodem, „computer“ je původu latinského a region/regio jakbysmet. Že Češi dávají přednost „lídrovi“ před „vůdcem“ je celkem pochopitelné. Něco na těchto tvrzeních o hemžení se cizích slov v češtině jistě bude, ale uvážíme-li, že naše řeč disponuje statisíci slovy, několik set anebo i několik tisíc nových cizích výrazů je jen pouhou kapičkou v českém oceánu. Tyto obavy o čistotu našeho jazyka neberou v úvahu, že čeština byla po staletí vystavena podobným nárazům, a to už od dob nejstarších. Celá církevní terminologie přešla do češtiny z latiny již za prvních Přemyslovců, a nejen že jí náš jazyk dovedl hbitě asimilovat a přizpůsobit našim potřebám, ale dokonce ji předat i dál. Například Poláci pak přejali s křesťanstvím od Čechů i celou počestěnou křesťanskou terminologii. Farář, opat, abatyše, biskup, oltář, hostie, žalm, bible, evangelium a stovky dalších výrazů - původně latinských - nejsou dnes pocit'ovány jako výrazy cizí. Málokdo dnes ví, že naše nemístná nadávka „krucifix“ je z latinského Cruci Fixus, upevněný na kříž...

Přišla a přešla i slova německá a ještě naši pradědové si sloužili slovy jako štosok, vikslajvant, šrajtofle, šnuptychl, cůkfýra, maník a mnoha a mnoha jinými. Naše řeč to přežila, našla si nakonec slova jiná a většinou si ponechala i ty germanismy, které dnes dovede použít při vhodné příležitosti jako osvěžení řeči hovorové - takže třeba už nemáme štosok-Strohsack- nýbrž slamník, ale „štosokem“ si též posloužit můžeme, když chceme mluvu zpestřit. Je tu ovšem také velké množství výrazů dnes už dávno zdomácnělých, byť původně třeba cizích. Boty, punčocha, kalhoty. Punčocha se kdysi vyklubala z Buntschuh, pestrá bota, kalhoty z francouzských „culotte“, konopí z řeckého „canabis“, krejcar z Kreuzer, ba dokonce náš knedlík má příbuzného v anglickém slově „knead“. Radio jsme proměnili na rozhlas, ale český lid dále hovoří o radiu. Televise si zatím v češtině ještě nezvykla, aeroplán/letadlo však dále vegetuje jako „éro“. Nejsem si jist zdali slovo „literatura“ lze kompetentně nahradit vhodnějším českým výrazem. „Pisemnictví“ se jednak s literaturou plně nekryje a jednak se používá jen zřídkakdy. Verš se počestil, ale svůj cizí původ nezapře. Blahopřání dále přežívá jako gratulace, rozhodně v řeči lidové. A což třeba president? Elekrika a její dvojče tramvaj nemají dodnes českou obdobu, ale čeština to přežívá. Hovorová nebo lidová řeč česká má ovšem bměnskou šalinku a

pražskou elinku, ale spisovnému jazyku výraz pro ta dvojčata chybí. Cizí výrazy v naší řeči nejsou tedy nijakou novinkou. Jde většinou o podstatná jména, ale i slovesa se vyskytují - navikslovat, naštelovat, napajcovat, vyfutrovat, nalakovat a fertyk.

Pokud to naše obavy ukonejší, uvědomme si, že přinejmenším dva světové jazyky, francouzština a angličtina, jsou cizozemskými výrazy zaplaveny. V angličtině jsou snad tři čtvrtiny všech slov původu cizího - latina, řečtina, španělština, italština a francouzština nejen stály u její kolébky, ale staly se pravidelnými exportéry zásob nových slov. To angličtině nebrání být světovým jazykem par excellence. A latina sama, ta plodná matka slov všech evropských jazyků? Více než polovina jejich slov byla přejata kdysi z řečtiny. Ovšem všechny indoevropské jazyky, a čeština je jedním z nich, mají společný původ v řeči praindoevropské, a všechny slovanské jazyky mají původ v praslovanštině, a ta naopak byla dcerou praindoevropštiny. Je to všechno jakési soukolí a bude na nás Čechy dodat jiným jazykům slova naše - kromě pár slov již dodaných jako robot, tábor i když "tábor" si Češi sami kdysi vypůjčili odjinud. Což třeba „tunelovat“? Tunelieren, touneler, tunellare -? Neznělo by to hrdě?

Neměli bychom se tedy o svůj jazyk přespříliš strachovat a nepolekat se když zjistíme, že třeba slova jako verpánek a legrace, která dnes pocítujeme jako ryze česká jsou původu cizího - Werkbank a allegrezza. Naše síla, síla naší řeči tkví v našem slovanském slovesu, a s tím dovedeme čarovat zcela nenapodobitelně. Popojíždíme, připosrážíme, překrajujeme, ukonejšujeme, nedotahujeme, popijíme, nedoslýcháme, upozorníme, upozornujeme, dovedeme zpozornět i upozornovat, připodobňovat, přepočítávat i přepočítávat se. Nějaký ten region nás z rovnováhy nepřivádí a nepřivede. Tutláme a ututláváme, ucmmdáváme, přiostrujeme a dovedeme zveličít i zveličovat. Cizí slova, slovíčka i slůvka si počestíme a za pár desítek let to všechno přenádherně zapadne do naší skvěle vybroušené a nenapodobitelné češtiny. A hle, už se to i klube. Kdo by neznal sekeru, sekandu nebo sekáče. Zdali je sekera stále za dva zlatý zjistit nelze, sekandami Praha kypí, ale s těmi sekáči je to teď tak, že sekáč není jako sekáč, protože sekáč je teď i obratně vytvořená zkratka pro „second hand shop“ neboli vetešnictví. Takže si v případě potřeby takový pražský sekáč může zajít do sekáče. Veteš, vetešnictví zní a vypadá hrozně česky, jenomže to slovo pochází a bylo převzato z latinny: vetus znamená latinsky „starý“. Klasickým germanismem, stále ještě používaným, je slůvko „glajchšalt“ v podobách glajchšaltovat, zglajchšaltovat, uglajchšaltovat. Hned Vám to připomene - nu což ho nevidíte, v té jeho šedozeleň uniformě jak pochoduje husím krokem? On nevyrovňuje, on prostě a tklivě glajchšaltuje. Nejsa si vědom, že nás Čechy prostě zglajchšaltovat nelze, neboť jsme nezglajchšaltovatelní. A do němčiny nepřeložitelní, nemyslíte? Jen tedy zhluboka dýchat. Nedýchavičně. Čeština se nedá, věřte. Jak řečeno, přežila mašinfyru, esšálky, glajchšalt, stěngazetu, častušku, přežije i lidry a regiony. Vo co? Nu a přeložte to „vo co“! Oč?

B.Š.

Lenka Muchová

připravuje večerní loutkové představení na operní téma v květnu / červnu v Sokole. Na představení uvidíte nádherné loutky, ručně zhotovené podle rodinné tradice divadelních návrhů Lenčiny matky, Ludmily Muchové, divadelní návrhářky v Praze. Paní Muchová m.j. navrhla obleky pro Formanův film „Amadeus“, který před 19 lety obdržel cenu Oskara. Pro upřesnění informací volejte Lenku na tel. č. 02 9699 2150/ mobil 0414 819 215.

LEBKA Evangelisty sv. Lukáše v Praze.

Guido Barbujani nejevil
mimořádné vzrušení. Genetik

s pověstí tvrdohlavého vědce, nezavolał ani netrpělivě telefonem, když dosáhl svého vědeckého objevu koncem roku 2000. Ani po devíti měsících, když dostal již třetí dopis, odmítající vydání knihy o jeho objevu z nakladatelství vědecké literatury, pro obavy z malého zájmu veřejnosti, neztratil sebedůvěru

Minulý týden však připustil, že prožil chvíli radostného vzrušení. Jeho překvapující závěr, že ostatky uložené ve zdobené olovené rakvi v bazilice Svaté Justiny, starodávném chrámu v Padově v Itálii, patří pravděpodobně Svatému Lukáši, přinesl tisk na prvních stránkách. Světová vědecká veřejnost je nyní na 99,9% přesvědčená, že ostatky, uctívané po staletí, patří apoštolu sv. Lukáši, autoru třetího evangelia Skutků apoštolských. Profesor

Barbujani, kterému je 46 let a který byl po celý svůj život ateistou, pracuje na ferrarské univerzitě v Itálii. Historie jeho objevu je fascinující detektivní příběh moderní doby.

Důkaz o autentičnosti ostatků svatého Lukáše přišel ve chvíli, kdy Řecká pravoslavná církev si vyžádala navrácení jeho těla a trvá na tom, že ačkoliv jeho rakev byla pravděpodobně přenesena do Padovy v Křižáckých válkách, světec sám zemřel v Řecku v Thébách. Rakev je v Padově od roku 1172, kdy byla uložena do mramorového sarkofágu v městské katedrále. Naposledy byla otevřena v roce 1562 a zůstala pak celkem zapomenutá až do roku 1992, kdy padovský biskup Antonio Mattiazzo obdržel žádost o její navrácení. Biskup Mantiazzo svolal skupinu odborníků mezi kterými byl i profesor Barbujani, aby připravili datování kostí radioaktivním uhlíkem-14 a pokusili se ověřit jejich autentičnost. Skupina těchto odborníků v roce 1998 odstranila pečeti na rakvi a uvnitř našla kostru bez hlavy. Byla to kostra muže ve věku mezi 70 až 85 lety, asi 160 cm vysokého a statné postavy. Pohřbený trpěl osteoporozou a reumatizmem páteře.

Když bylo pak zjištěno, že ostatky přesně anatomicky **navazují na lebku uloženou v Praze, o které se traduje, že patří svatému Lukáši**, objevila se první zrnka naděje, že kostra je pravá. „V rakvi byly nalezeny také dva zuby a několik mincí – nejstarší z nich pocházela z roku 229 po Kr – což svědčí o tom, že tělo bylo uctíváno jako ostatky svatého,“ prohlásil profesor Barbujani. „Radiokarbonové datování jednoho ze zubů ukázalo, že patřil někomu, kdo zemřel mezi lety 72 po Kr až 416 po Kr. Ze starověkých zdrojů vyplývá, že evangelista Lukáš se narodil

v Antiochii, pracoval jako lékař a zemřel v Thébách v Řecku v roce 84 po Kr. Jeho rakev byla v roce 338 převezena do hlavního města Byzantské říše Konstantinopole a později odvezena do Padovy. Rozsah radiokarbonového datování ukázal alespoň dvě možnosti. „První možnost byla, že to je tělo člověka, který zemřel ve stejné době, druhá pak, že z nějakých důvodů jiné tělo mohlo být uloženo do rakve v Konstantinopoli kolem roku 300.“

Profesor Barbujani analyzoval zbytky DNA ze zubu a porovnal je s možnými žijícími představiteli antických obyvatel Antiochie a Konstantinopole. Totožnost se vzorky z Antiochie by naznačovala, že je to tělo Lukášovo. Pokud by byly totožné řecké vzorky, pak jde o tělo někoho jiného. Protože současné obyvatelstvo Antiochie zahrnuje mnoho Kurdů, rozhodl se vzít vzorky DNA z Aleppa, kde žijí Syřané a namísto obyvatel Konstantinopole, dnes zvané Istanbul vzal vzorky Řeků z Attiky a z Kréty. Ukázalo se, že vzorek DNA ze zubu je více podobný DNA Syřanů než DNA provedené na Řecích. Profesor Barbujani tedy našel závěrečnou návaznost!

Článek Olgy Craig „Detektivní příběh“ z londýnského telegrafu,

přeložil J. Zahradka

Protože české komunitě v Sydney nebylo známo, že lebka evangelisty sv. Lukáše je uložena v Praze, redakce Věstníku se obrátila na otce Pěňčíka, který nám tuto zprávu ochotně prošetřil na pražském arcibiskupství. Rádi bychom otci Pěňčíkovi vyslovili svědiky.

OSTUDNÁ KNIHA O ČEŠÍCH

ACCOUNT OF MARTIN BROM (MARTIN BROM PODÁVÁ ÚČET)

Ti z nás, kdo by snad pomýšleli na omluvu sudetským Němcům by měli tuto knihu důkladně přečíst. Autorka Freny Olbrich, údajně narozená v Londýně a vychovaná v Bombaji a studentka na universitách v Indii a později v Oxfordu a zastávající profesorskou funkci ve Skotsku, v této knize vydává „svědectví“ jistého sudetského občana jménem Martin Brom, který se nijak netají svým odporem k Čechům a všemu českému. Prohlašuje, že za éry první republiky přišel se svými židovskými a německy hovořícími rodiči-cirkusáky(!) do Sudet. Cirkus s rodiči odtáhl po čase dál, leč Martin Brom setrval v jistém menším místě v Sudetech a stal se místním občanem. Za pomoci německého katolického kněze přestoupil na katolickou víru a počal vystupovat jako pravý sudetský Němec. Ve válce narukoval do německé armády, chrabře bojoval na západní frontě a také v Africe a protože se vyznamenal udatností, byl zvolen ku vstupu do SS. Teď(!) se ovšem přišlo na jeho židovský původ a Brom byl poslán do civilu - pouze do civilu, prosím, nikoli do Osvětlení. V Sudetech pak prožil se svými sudetskými sousedy příchod Rudé armády a barvitě líčí hrubé zacházení vojáků s obyvatelstvem. Toto zacházení však bylo rájem proti tomu, co zažil v českém koncentračním táboře, jemuž říká Hagibor a který autorka umísťuje do blízkosti Prahy. Tam se mu dostalo strašného údělu z rukou českých sadistů a konečného vysvobození se mu dostalo odsunem do Bavorska. Vůbec ho ovšem nenapadlo spojit se s nějakou židovskou organizací a prohlásit svoji pravou identitu - tak on, Martin Brom, splynul se svými německými soukmenovci.

První republika sudetské Němce jen a jen utlačovala. Jejich úděl byl údělem otroků. Ani slovo o německé universitě a o dvou německých technikách v Praze a v Brně. Ani jedním slovem není zmíněno hlavní město republiky, ani slůvko o prezidentu Masarykovi. Ani slovo o počínání henleinovských bojůvkářů. Přitom prohlašuje, že je prototypem žida-věčného poutníka. Kupodivu ale prohlašuje „i když nenávidím Čechy, mám zdravý respekt k jejich armádě - třicetpět divisí dobře vycvičených a vyzbrojených mužů...“. Sloužil v československé armádě dva roky, a dokonce mu bylo nabídnuto místo vojáka z povolání. To zřejmě v rámci údajného otročení. České přátele neměl, kamarádil se jen se sudetskými Němci. S nimi sdílel jejich osudy, osudy to strašné pod českou knůtou za první republiky a posléze v onom Hagiboru. Jako odsunutý Němec se stal nakonec šmelinářem s cigaretami v Německu, a dokonce pasákem prostitutek, avšak nikdy ho nenapadlo přidružit se k židovské společnosti nebo emigrovat do Izraele. Popisuje také osudy svých německých kamarádů, obětí to českých bestialit. Falešné „svědectví“ Martina Broma je presentováno jako snůška faktů. Autorka zřejmě s tímto individuem soucítí a pečlivě líčí jeho útrapy formou Bromova vyprávění v první osobě, i když Bromův osobní život popisuje jako život jakéhosi sukničkářského a bezcharakterního pleticháře, za něhož se i on sám frajersky a jakoby realisticky vydává. O údělu Čechů za německé okupace kniha diskretně pomlčela.

Bylo by zajímavé zjistit, kde a jak autorka knihy na Martina Broma kápla a proč právě ona, žena eminentně vzdělaná, nebyla zřejmě s to ověřit si ta nezákladnější fakta. Tato lživá kniha je napsána formou vyprávění v první osobě a nezaslouží si než bezvýhradného zatracení. Nicméně je na volném trhu a přístupná všem. Nedejte si ujít příležitost a poučte se, jakým způsobem o nás hovoří naši bývalí spoluobčané, jímž se někteří z nás hodlají omlouvat. Kniha vyšla v nakladatelství Sidgwick @ Jackson Ltd. v Londýně. Budou vám vstávat vlasy na hlavě.

B.Š.

Jan Antonín Krystek v Sydney.

Počátkem února zavítal do Sydney známý brněnský spisovatel Jan Antonín Krystek. Do Austrálie přijel v polovině ledna a prvé dva týdny trávil mezi krajany v Brisbane. Pan Krystek je pro nás „emigranty“ zajímavý svým literárním zaměřením na životní osudy těch, kteří se rozhodli prožít svůj život, nebo alespoň tu druhou část života někde, kde se nebudoval socialismus, kde nebyla sovětská vojska, v zemi, kde lidé nepředstírali, že pracují a kde zaměstnavatel nepředstíral, že je za práci platí.

Než vydal svoji první knihu věnoval se novinářství. Už tehdy byly jeho specialitou rozhovory s osobnostmi, převážně s umělci. Ve výčtu těch rozhovorů naleznete opravdu slavná jména : Vlasta Burián, Vladimír Menšík, Jan Werich, Vlasta Fialová, Jaroslav Marvan, Václav Voska, také Geraldine Chaplin či Annie Girardot, nebo zpěváci Waldemar Matuška a Karel Gott. V roce 1999 nastal zlom v Krystkově práci. Po návštěvě Ameriky vydal svoji první knihu „Amerika můj nový domov, příběhy našich krajanů“, ve které publikoval životní osudy osmi amerických Čechů. V jeho druhé knize, nazvané „Svět plný Čechů“, kterou vydal v roce 2000 opět v Brně, naleznete také životní příběhy tři krajanů z Austrálie, Josefa Tiefenbacha z Tasmanie, Jana Došlíka a člena Sokola Sydney bratra Stanislava Bertona. Také tam jsou osudy dvou Čechů ze sousedního Nového Zelandu. V této knize najdete i příběhy českých emigrantů, kteří se po plyšáku, jak říkají v Brně sametové revoluci, vrátili domů. Najdete tam osudy politologa Jiřího Pehe, kterého mnozí znáte z jeho rozhovorů s panem Starým na českém vysílání z Melbourne. A ti, co četli knihu „In a shadow of gallows“, najdou životní příběhy jejího autora, spisovatele a odběratele našeho Věstníku pana Jana Filipka, který žije v USA.

Třetí kniha vyšla v roce 2001 pod názvem „Osudy“. V té naleznete nejen příběhy Čechů v zahraničí ale i těch, co žili a žijí stále doma. Mezi těmi ze zahraničí najdete známého tasvánského krále sýrů Milana Vyhánka.

Vloni vydal Jan Antonín dvě knihy. Tu první nazval „Příběhy psané životem“. Kniha má dvě části, Doma a Ve světě. A tak se v ní dočítáme příběhy Lucie Bílé, Karla Štědrého, Jiřího Wintera Nepraky, Jitky Molavcové a vedle nich i příběh našeho Vladimíra R. Růžičky. A když si ten Růžičkův příběh čtete, tak jak ho vyprávěl jadrně svými slovy, řeknete si, že ti Čechoaustraláné mají pořád pěknou češtinu. Ta druhá loňská kniha, ve které se Krystek hrdě hlásí ke svému brněnství dostala název „My kaBrňáci“. Píše se tam, jak tam v tom Brně žijó Donutil, Polívka, Jarmila Veselá, Gustav Brom, všechno domácí, jediný emigrant je Vladimír Menšík, o kterém i tady v Sydney dobře víme, že do Brna emigroval z Ivančic.

V současné době Jan Antonín připravuje vydání další knihy, její název zatím neprozradím, jen to, že má vyjít asi v srpnu. Nová kniha byla také důvodem, proč se vydal do Austrálie. Chtěl ji ovšem také vidět jako cestovatel a zřejmě nebyl zklamán a líbilo se mu tady. Poslední týden nařikal, že jeden měsíc na poznání Austrálie vůbec nestačí. Alespoň tři měsíce říkal a podrážděně vzhlížel k nebi na letadla, která mu připomínala, že už pozití odlétá. Já jsem ho chápal, ono to není snadné vzpomínat na pláži na Cronulle, že za 48 hodin bude mezi kabráky, kde právě bylo fifteen below jako na Aljašce. Těšil jsem ho, že jaro už je za dveřmi, ale žádné úsměvy jsem neviděl.

Já si velmi cením práci Jana Krystka zejména proto, že pravdivým líčením životů českých exulantů buduje mosty mezi Čechy tam doma a ve světě. Jeho práce je moc zapotřebí, protože 40 let byly i školní děti indoktrinovány proti emigrantům a musily se učit třeba verše národní umělkyně Marie Pujmanové, která v básni Hanební emigranti říká : „Protože v zemi Fučika jen sběh a chamrad' utiká“. Čas utiká a takové verše se už naštěstí 13 let neučí, ale to „voni si tam žijou“ se ještě udrželo. A proto patří naše díky Janu Krystkovi, že šíří pravdu o tom, jak jsme žili a jak žijeme.

* * * * *

Pro ty, co čtou Věstník v zámoří, v Čechách, v USA, či v Argentině nebo i v Queenslandu několik vtipů, které si vyprávějí Sydneyští při sklenici dobře vychlazeného lágru, tedy ležáku.

Půvabná blondýnka středních let říká své kamarádce : „Kim, tak jsem se rozhodla, že prodám to své auto, mám už na tachometru 300 tisíc kilometrů“. Počkej, říká Kim, za to už moc nedostaneš. Ono je to sice ilegální, ale mám známého mechanika a ten ti to „fixne“.

Po dvou týdnech se opět sejdou u sklenice Bourbonu a Kim se ptá : „Už jsi to auto prodala“. Proč bych ho prodávala ohradila se blondýnka, vždyť má najeto jen 50.000 km ?

Na sydneyjském letišti se připravuje letadlo k odletu. Uličkou letadla procházejí dva piloti, jeden vede slepeckého psa a ten druhý má bílou hůl. Pasážeri si vyměňují tázavé pohledy, ale nikdo nic neříká. Pak zařvou motory, letadlo se řítí velkou rychlostí po rozjezdové dráze, přejede jí a řítí se dál jen několik inčů nad mořem. Vtom okamžiku začnou řvát pasážeri., letadlo ihned začne nabírat výšku řev utichl. Počkej, počkej říká ko-pilot pilotovi, jednou si toho pasážeri nevšimnou a ty zapomeneš nabrat výšku !

SOKOL SYDNEY

Program KINO PONREPO

Neděle 13/4/2003 ve 14.00 hodin

(všimněte si změny začátku představení)

PYSNÁ PRINCEZNA

Hrají Alena Vránová, Vladimír Ráž, Stanislav Neumann, Miloš Kopecký.
Režie Bořivoj Zeman.

Slavná česká pohádka Boženy Němcové pro diváky každého věku.

Neděle 18/5/2003 v 14.00 hodin: **KATAKOMBY**

Hrají Vlasta Burian, Jaroslav Marvan, Theodor Pištěk, Adina Mandlová, Nataša Gollová a Kocourkovští učitelé. Režie Martin Frič.

Příběh o zpěvumilovných úřednících a o jejich nadřízených, kteří potřebují občas něco vysvětlit.

Neděle 15/6/2003 v 14.00 hodin: **SVĚTÁCI**

Hrají Jiří Sovák, Vlastimil Brodský, Jiřina Bohdalová, Jiřina Šejbalová, Oldřich Nový, Vladimír Menšík. Režie Zdeněk Podskalský. Zpěv Waldemar Matuška

Hudební komedie o třech venkovských fasádnících ve víru velkoměsta.

Neděle 20/7/2003 v 14.00 hodin: **BYL JEDNOU JEDEN KRÁL**

Jan Werich, Vlasta Burian, Irena Kačírková Režie Bořivoj Zeman.

Vyprávění tom, že sůl je nad zlato, patří mezi nejoblíbenější pohádky již několika generací.

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně. Tel: Petr Čermák 02 9981 4765, 0429 927 388

Vážená sestro, vážený bratře,

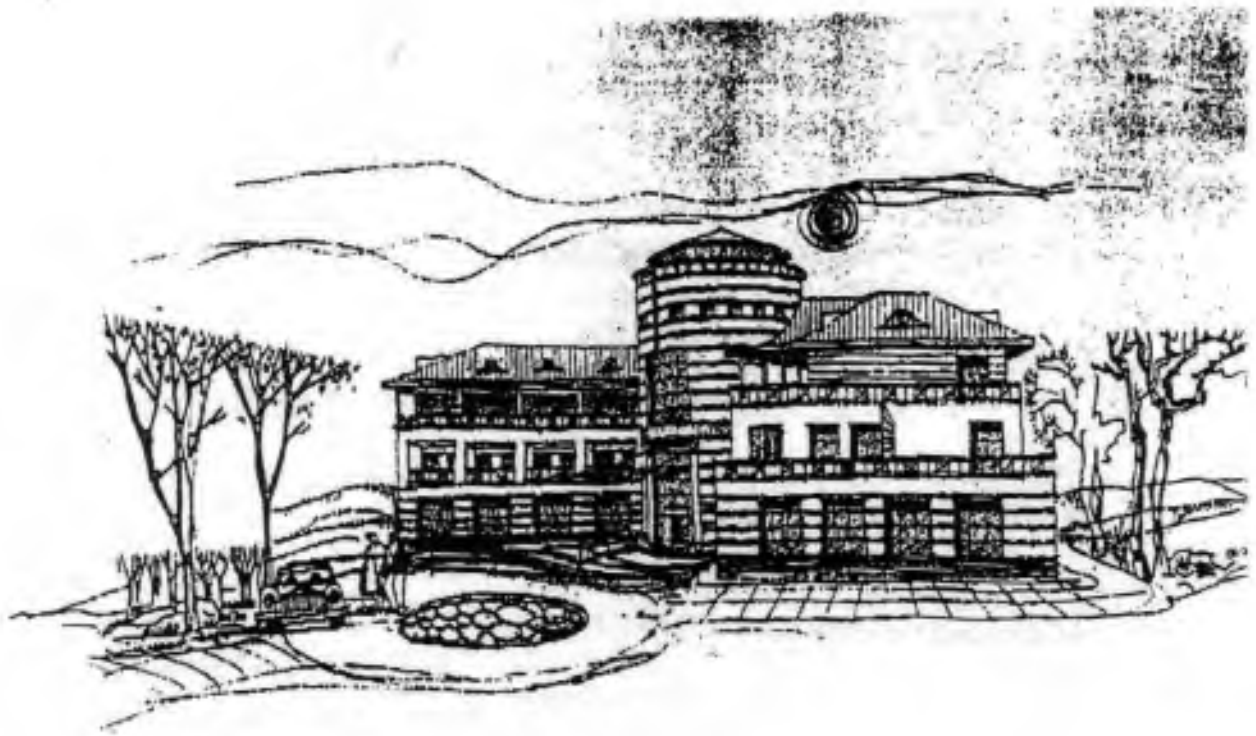
Příspěvky 2003 \$ 20.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových stanov členské příspěvky bylo nutno uhradit do konce ledna 2003.

M. Moravec PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133

Telefon: 9744 1805. Šek prosím vystavte na Sokol Sydney

Dar na Věstník \$
Dar na údržbu \$.....
Národního domu \$.....
Celkem \$

Nabízíme Vám spoluúčast ve výstavbě lázeňského domu v lázních Luhačovice, nejmalebnějších lázních České republiky. Lázně jsou v nadmořské výšce 250m a jsou obklopeny pahorky Bílých Karpat. Tato výhodná poloha zajišťuje lázním příjemné podhorské klima.

Největším bohatstvím Luhačovic je 14 hydrouhličitanochloridosodných pramenů a jeden pramen sirný. V Luhačovicích se léčí onemocnění dýchacího ústrojí, cukrovka a nemoci pohybového ústrojí. Vedle lázeňství jsou Luhačovice významným centrem rekreace a žijí i bohatým kulturním a společenským životem.

Díky úspěšnému lázeňství, bohatému kulturnímu, společenskému a sportovnímu životu a krásnému přírodnímu prostředí jsou Luhačovice vyhledávaným letoviskem, kde se zdraví navrácí, je možné ho preventivní léčbou utužit, nebo jen příjemně relaxovat.

Významným centrem rekreace je údolní přehrada, která se nachází na okraji Luhačovic a je vzdálena pouze 2km od centra města. A právě na svahu této přehrady, v místě s překrásným výhledem na okolní lesy i vodní hladinu chceme vybudovat lázeňský dům, který Vám vytvoří nový domov.

Bližší informace zájemcům podá pan Pavel Kvasnička na mobilu 0418 232 485, nebo večer na tel. (02) 9872 3555 nebo e-mailem samodu@bigpond.com

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

COMPLETE WEDDING COVERAGE
CORPORATE FUNCTIONS

0419 880085
02 9449 3586

Zyeme vás na nezapomenutelnou dovolenou MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je osm kilometrů od Townsvillu v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 kilometrů a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 2 O výborných restaurací, 4 turistické resorty, golfové a tenisové kurty, plachetnice, procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i děti.

Kompletně vybavené dvou a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Palmová zahrada a bazén. Na požádání zašleme brožurky a další informace. Navštivte nás a my vám promítáme Video.

**Jednopokojový byt (3 hoste) \$ 350, dvoupokojový (5-7 hostů) \$450
za týden**

**Beachside Palms Holiday Units
Frank Baychek (Bejček)**

7 Wilberforce Ave. Rose Bay, N.S.W. 2029

Telefon: (02) 9371 9164

Fax: (02) 9388 2183

Web site: <http://www.magnetic-island-qld.com>

Virgin Blue létá Sydney-Brisbane-Townsville a zpět za \$ 304

Pohled z okna bytu